

لپوںی سندھی

لاٹق زاده لاٹق

A photograph of a woman with dark hair, smiling broadly with her eyes closed. She is wearing a light-colored, patterned top. The background is a soft-focus field of red and white flowers, likely poppies, under a clear sky.

Ketabton.com

دا چې دومره ضد کوي، مخان له مانه بپلوی
لپو د زره نه تپوس وکه، ما به خنگه هپروي

لپونی سندري

(شعری مجموعه)

لايق زاده لايق

قيصه د لپونتوب مې ځکه پته پاتې نشه
چې مينه لپونی شوه، نو "سندري لپونی" شوي

دغه کتاب

نوم : لپونی سندارې

لیکوال : لایق زاده لایق

چاپ کال : 2007 اگست

شمېر : 1000 (یو زر)

كمپوزينګ : ذبيح شفق

خوروونکي : د پښتونخوا د پوهني دېره - پښبور

چاپونکي : ضيا سنز پرنټيرز، پښبور. فون 2580176

بیه : مجلد (130) روپې

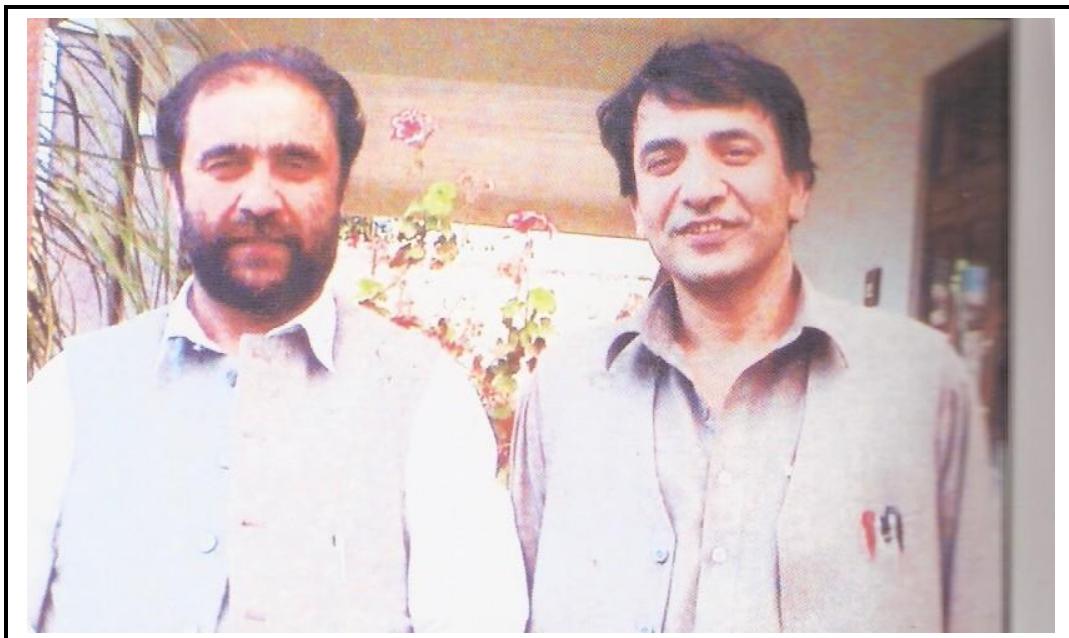
غیر مجلد (100) روپې

د موندلو درکونه:

- یونیورستی بک ایجنسی، خیبر بازار، پښبور
- دانش کتابتون، ډهکۍ نعلیندي، قصه خوانی بازار پښبور او د دې ترڅنګه:
- د کتابونو ټول لوئې دوکانونه

لایق زاده لایق

زه دا خپلې "لپونۍ سندري" د لؤئې پښتونخوا د لوړ ليکوال بساغلي کبیر ستوري زوي بساغلي نصیر خان ستوري ته ډالۍ کوم. هاغه نصیر خان ستوري ته لکه چې د نورو ورونو ورته د پښتو، ننګ او غېرت پالنه د عظيم پلار نه په ميراث کښې پاتې ۵۵.

"لايق زاده لايق"

زه هغه پېژنام

هغه د خپلی مور کشىز و، ئىككى نو چېر نيازىين وو. پە ورە ورە خبرە بە مرور شو او تر
هاغى بە نەپخلا كېدو چې ترخو بە ئى ضد پورە شۋئە نە وو، خۇ مور ئى د لۇئى كور بىخە وە، هغە
بە د خپل بچى پە تولۇ مەعصومو جذبو پوهەپدە. زر بە ئى خان تە راجوخت كەو، د مور د غېرىي
تۈددۈلىي بە هغە تىكور كەو. هغە بە پە مىينە مىينە د خپلی مور سترگو تە وكتىل، مور بە پە
دواپە مەخە بىكىل كەو او دغە رىنگك بە مەعصوم ضد پە خندا كېنىي بدل شو.

هغە چې كله ورمىي قدم اخىستو، نۇ مور ئى چېر زياتە خوشحالە وە، پە تول كلى كېنىي ئى
"خوابە كىورى" وېشل. د هغۇي پە كور كېنىي "اجمینە ترور"، "موتى ترور" گرمىي گرمىي گرەجىدى
او "زىرىي بىي ترور" خۇ بە ورکېنىي د خوشحالى نە چورلۇكىنە او خورىل، ئىككە چې د مودۇ مودۇ
راسىي ئى ددغە كور نمك خورلى وو. د زنانە و ترخنگە پە كور كېنىي كاركۈونكى سىرى ھەم خوشحالە
وو. "درانىي كاكا" چم گاوندە تە زېرىي ورل او "كىل بىش كاكا" خپل "ماشوم نائىك" پە او بە اخىستىر
وو. د هغە مور د "مورپىندىي بابا" لور وە، د باباخېلۇ د كورنى. دغە حىبا پە خپل خاوند چېر كەرانە
وە، ئىككە چې كە يو خوا ئى د ژوند ملگەرى وە، نوبىل خوا ئى د خپل سكە ماما لور وە. پە تول كلى
كېنىي دا خبر خورپەدو چې د مورپىندىي د بابا مەممىي ورمىي قدم اخىستىر دە.

او بىيا چې كله دغە قدم پە مندۇ كېنىي بدل شو، نۇ هغە بە پە لازو كۆخو كېنىي د ملگەرو سره
لوبىي كولىي، د خپل مزاج ترمحە بە ئى هەرە خبرە خپل حق گەنلى، ملگەرو تە ئى د پلاڭ خوي ھەم مەعلوم
و او د مور غصە ھەم، ئىككە نو د هغە نازونە بە ئى ورل. هغە بە كله تول ملگەرى راغوند كېل كور
تە بە يې راostىل. پە مور ئى د خپل زوى ملگەرى گرەن وو، گرمىي گرمىي پراتېي بە يې ورتە پخولىي او
دغە رىنگك د غرونۇ پە لەن كېنىي دغە سادە باادە مىينىي د اظهار نوي چلۇنە زە كول.

هغە چې د پېنځە ئە كالۇ شو، نۇ مور ئى د نري رنچ بىمارە شو. پە دغە ورخۇشپۇ كېنىي د نري
رنچ علاج نە، چې خنگە وختۇنوا راخونە بدلۇل نو د هغى ناروغىتىيا سېبوا كېدە او چې د بىمارى
پە حال كېنىي بە ئى خپل ماشوم زوى تە وكتىل، نو پە سترگو كېنىي بە ئى غتىي غتىي او بىنكىي راغلىي.
هغە بە ورتە پە مەعصومە ژىبە او وئىرە: "مورى تە خۇزارپى دا ولې؟" مور بە ورتە سلگۇ او نىيە ورتە بە
ئى او وئىرە: "ما خۇ نە دى ژېلىي" ددى سره بە ئى او بىنكىي پېتىي كېرىي، خۇ د هغىي پە مخ بە دا خبرە
واضىحە لوستىر كېدە، چې هغە پە ژوند نور اتبار نە لرى او د نيازىين زوى د سېبا غم ئى نورە ھە
زوروي. ھلىپى خلق د هغىي پوبىنتىي لە راتلىل، پە كور د غم لېپى راخورپەي او بىيا... او بىيا چې
يۇھە ورخە د كور نە باھر د خپل ملگەرو سره لوبىي كولىي، نو وئى كتل چې هرخوک د هغۇي كور
تە مندېي وەي. هغە وارخطا شو، لوبىي ئى پېښىسى، پە مندە مندە كور تە ورغە. پە كور كېنىي د
چم گاوندە بىخىي جمع وې، هغە چغىي كېرىي "مورى" او بىيا چې د مور كەت تە ورغە، نۇ مور ورتە پە

آخری نظر اوکتل، بچی ورته آوازونه کول، خود مور په خوله ئی خواب نه راتلو. هغې خپل بچي ته کتل، په سترگو کبني ئې اوښکي الول کېدې، هغه بې اختياره د مور په سينه سر کېښودو او چې مور ئې په سر لاس رابسکو، نوبیا د مینې دغه مزى شلېدلی وو.

هغه د کلى هري بنسخي ته په سلګو سلګو وئيل، چې زما مور خبرې ولې نه کوي؟ خو چا هم هغه له جواب نشو ورکول. په ټول کلي کبني خبر خور شو، چې د "مور پنهي بابا" لور مره شوه. د مور د مرګ نه پس به هغه یواخې یواخې ناست وو، مشر ورور او خور به چې ورته خه خبره اوکړه، نو هغه به په ژړا ګوتې پوري کړي او په ژړا کبني به ئې وئيل، چې "زما مور وئے نو اوس به ئې تاسو برابر کړي وئې." ددي سره به هغوى هم سلګو اوښیول، خو په خوله ئې هېڅ نشو وئيل. د هغه پلار به چې کور ته راغه او د خپلې مینې دغه جاله به ئې تاله واله اولیده، نو غربو به اوښیو. په خوله ب ئې خه اونه وئيل خپل درې واره یتیمان به ئې سینې ته راجوخت کړل او چې کله به ئې برداشت او نکړے شو، نو په بق بق به ئې وژړل. هغه به ئان د پلار په سینه پوري جوخت کړے وو او د پلار په مخ به ئې اوښکي لړې لړې کېدې.

هوبیماران وائی، چې وخت د هرڅه نه بنه معالج دی، زخمونو خولې ورکولې او فطرت پري د صبر پهې لګولې. هغه یو ځل بیا د ژوند په رنګونو کبني ورک شو، د خپلو ملګرو سره ئې لوې شروع کړي او بیا چې کله پلار په سکول کبني داخل کړو، نو د هغود کتابونو سره نه لګېده.

د کوره نه به د سکول په بهانه او وتو او توله ورڅ به یا لیندې په لاس په مقبرو کبني ګرځېدو او یا به ئې د سیند په غاړه توله ورڅ تېره کړه.

یوه ورڅ لیندې په لاس په مقبره کبني په مرغو پسي ګرځېدو چې ناخاپې ورله چا په مخ یوه درنه څېړه ورکړه. د هغه په سترگو تیاره خوره شوه، خو چې کله ئې مخامنځ اوکتل، نو هلته د سکول هېډ ماستېر حضرت احمد ولار وو. د هغه په مرۍ کبني ژړا اونخته او د هاغه ځائز نه ئې منډې کړي.

د سکول نه پتېدل د هغه معمول وو، خود "حضرت احمد" هېډ ماستېر څېړې د هغه سره وپره ملګري کړه او بیا چې کله پښم ته اور سېدو، نو د ژمي د چهتيانو کار تري هېر وو. چهتيانې پوره شوې، ملګري ئې سکول ته روان شول او هغه پلار ته بهانې شروع کړي. کله د خېږي د درد بهانه، کله د سرد درد بهانه او کله نور خه او چې کله ئې پلار په چالاکۍ پوهه شو، نو په زور ئې سکول ته بوتلوا او استاد ته ئې حواله کړو.

په دغه ورڅو شپو کبني استاذان د بچو په تربیت هم پوهېدل او د هغوى په لارخونه کبني ئې د چل ول نه کار هم نه اخیستو، ځکه نو هغه ته د اسې زبردسته سزا ورکړه چې یو دوه ئې تري خطا کړل.

اوسمه پوهېدو چې کور کبني دې بهانې ختمې دي، نو په نره ئې سبق ته زړه ورکړو، چې خنګه خنګه د هغه سکول ته د تګ لاري ته راتلو، نو ورسه د هغه د سبق سره مینه سیوا کېدہ. هغه به د خپلو ملګرو سره اوسمه د سبق خبرې کولې، چې خنګه خنګه ئې د ځوانې په درشل

قدم اینبودو، نو د خپل ناقراره فطرت احساس ورته کېدو. هغه چې چرته حُسن اوليدو، د زړه د تل نه ئې ورسه مينه اوکړه، خکه چې د هغه په ذات کښې محرومې موجودې وي، هغه ددغه محرومو په تکمیل پسې د هر چا سترګو ته کتل او هم دغه سترګي وي، چې ايله د خوارلسو کالو په عمر کښې ئې هغه ته د شعر لیکلو هنر اویندودو.

هغه به ګډو هه شعرونه اولیکل او چې ملګرو ته به ئې واورول نو هغوي به ورسه د لاسونو ټقا ملګري کړه. دغه مینې هغه ته نوره حوصله ورکړه او دغه حوصلې ورته د نورو بنسکلو سترګو د لټيون لارې پرانستې. هغه خو خوئله د بنائیستونو په قید کې بندی شو، خود خپل ناقراره فطرت له وجوې ئې کله هم په داسې قیدونو کښې زیات وخت تېرنه کړو او بیا چې کله هغه لسم پاس کولونو شاعري ئې خوانه شوي وه. د سکول نه پس كالج او د كالج نه پس یونیورستۍ هغه ته د ژوند ډېر رنګونه اویندودل. هغه به چې خنګه د کامیابې په نوي درشل قدم کېښودو، نو پلار به ورته اول خوشحاله شو او بیا به ئې ورته په سترګو کښې اوښکې راغلې. هغه به ورته اووئې" دا دا ستاسو په سترګو کښې هر وخت داسې اوښکې ولې رائي؟" پلار به ورته صرف دومره اووئې، چې: "بچې که نن دي مور وئے خومره به خوشحاله وه؟" د مور د نشست والي احساس به هغه هم غمنج کړو. خو، بیا به ئې زړه صبر کړو.

ژوند وړاندي لارو، هغه د بچو پلار شو، د هغه ترجیحات بدل شول. د کامیابو ډېر لوړ سفر ئې اوکړو. د شاعري غږ ئې قول وطن ته اور سېدو، د مینې د قیصونه ئې دنیا خبره شوه. لکه د پرون نن هم مينه کوي، د نورو د جذبو احترام خپل احترام ګنني. د نفترتونو خخه کرکه کئ او چې کله ئې په ذهن باندي تېر وختونه را اورېږي، د خپل کلې خړ کورونه، د خپل کلې چینې او چنارونه، د خپل کلې واوريښې خوکې او د خپل کلې د سیند غورځنګونه، چې رایاد کړي، نو په ذهن ئې سپرلي خواره شي. کله سندري اولیکي او کله غزلې، په دغه هر لیک کښې د هغه د ناقراره فطرت هاغه ټولي جذې تېه تېه کېږي، کومو چې هغه ته مینه بسوندلي وه. هاغه ګلاب ګلاب خوانې، هاغه ملاли ملاли سترګي، هاغه نشه نشه بنائیستونه اوس هم د هغه د شعرونو سره لوبي کوي او چې کله ئې زړه او درزوی، نو ورته وائي چې "شابه مونږ اولیکه"، "مونږ خوندي که" هغه دې هرڅه لپونې کړے ده، خو په دغه لپونتوب کښې بنه خوشحاله ده. زه ئې دومره قدر پېژنم چې نن پرون په ریله یو پاکستان کوهات کښې د ډاپېکټر په حیث کار کوي.

د "هغه" د ژوندون هرې پانه لولم
خوله ئانه خبر نه شوم چې زه خوک یم؟

"لیکوال"

زما "لپونی سندري"

که هرخو ما د ژوند ډېر پړاوونه اولیدل، خو لاتراوسه مې نظر تبې تبې ده. زه لاد خان په لټون پسې ورک ورک ګرڅم، زما دغه ورک لټون ماته په هر ګام د اظهار چلونه بنائي، خو زه نه پوهېږم چې ایا زما دغه بئ ترتیبه ليکونه د شاعرى په چوکات کښې رائۍ او که نا؟ ما چې کله د خپلو احساساتو دغه برخه راغونده کړه نورته مې د "ژوند سندري" اووئه.

که هرخو راسره په دغه فيصله کښې عقل او شعور ملګرتيا کوله، خو لپونی زړه مې دې فيصلې منلو ته تیار نه وو، څکه چې په دې سندرو کښې زما "لپونتوب" تپه تپه کېدو، چې کله مې د نورو ملګرو ترڅنګه خپل نازولي ملګري ساغر خان خټک ته دا ذکر اوکرو، نو هغه "د ژوند سندري"، "لپونی سندري" کړي. دا ځکه چې ساغر خان خټک په خپله لپونی سادګي کښې د ادرال په رموزو پوهه ده. دغه ادرال اوسم هغه ددي جوګه کړے ده، چې په راتلونکو وختونو کښې به ورته خلق ډاکتر سعادت خان ساغر خټک اووائي. "لپونی سندري" خه دې؟ د ساده باده جذبو ساده باده اظهار ده. دغه اظهار له چې کله زما د پښتنې خاورې ننګیالو او پیاوړو هنرمندانو د خپلو آوازونو بشکلا ورکړه، نو بیا زه "زه" پاتې نشوم. هر چا او پېژندم. دغه هر خه زما د شاعرى کمال نه ده، بلکې دا هرڅه زما د فن کارانو د اوازونو د هاغه زمزمو اهنجونه دی، چې په لر و بر کښې خورېږي. دې زمزمو که یو خوا زه "لایق" کړم نو بل خوا ئې زما د لپونتوب قیصه پتیه پاتې نه کړه. زما اوږدونکو، زما لوستونکو ماته احترام راکړو، زما "لپونتوب" ئې خوبن کړو او دغه ډاډ ماته د نورو لیکلوا توان راکې. زه پوره اعتماد لرم چې لکه زما د نورو احساساتو په رنګ به تاسو زما "لپونی سندري" د خپلې مینې په زور نوري هم لپونی کړئ.

د خپلو ټولو مینه والو د نوري مینې په باور

لایق زاده لایق

ډايرېكته رېډيو پاکستان کوهات

سپتمبر 2007

رابطه: 0334-8267377

اعتراف

بنایبی عظمتونه صفتونه واره تاله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله
رازق د مخلوقاتو بې شکه با کماله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

قربان د له نامشم په هرڅه کې یکتاې
د خیال له هر یو حد نه زما ریه بالاې
اشنا دې بنائیستونه کړه جلال کې له جماله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

دا واره کائنات دې ثنا وايی لګیا دی
په خپله خپله ژبه "الله" وايی لګیا دی
بنکاره د قدرتونه لور په لور دی بې مثاله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

تول ستا نه مدد غواړي نبی ده که ولی ده
بادشاه ی لویه خدايیه هر شان د ازلی ده
لمن د رحمتونو د خوره ده لازواله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

لایق به دې خه ستایی حمدونه دې بسیار دی
احده په یو ذات کې رنگونه دې بسیار دی
پکار مې نور خه نه دې خپله مینه راکه ماله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

"جل جلاله"

راز

چې غمونه دې سیوا شي نو بس صلی علی وايه
چې تکلیف درباند راشي نو بس صل علی وايه

مايوسي چې دې په ذهن کله کله راخوره شي
چې شکونه گمانونه غلي غلي درسره شي
چې دې وار کله خطأ شي نو بس صلی عل وايه
چې تکلیف درباند راشي نو بس صل علی وايه

چې راپښې درته کله لوئې لوئې حوصلې شي
چې په ژوند درته ګرانې د وختونو فيصلې شي
چې دې ساه کله بې ساه شي نو بس صلی علی وايه
چې تکلیف درباندې راشي نو بس صلی علی وايه

چې سوځېږي کله کله د حالاتو په لمبو کې
پرېشانه پرېشانه هر خوا گوري په سلګو کې
چې ملګري دې سودا شي نو بس صلی علی وايه
چې تکلیف درباندې راشي نو بس صلی علی وايه

دا د هر یو غم علاج دی دا د هر زخم تکور دی
دا د هر یو روح قرار دی دا د د واړه جذبو شور دی
چې لایقه خوله د وا شي نو بس صلی علی وايه
چې تکلیف درباندې راشي نو بس صلی علی وايه

"صلو عليه والله"

تکمیل

بنائیست د بنائیستونو ده ربستیا علی علی
نیازبین د محمد رسول الله علی علی

تیتپری ئې عظمت له ازله اسمانونه
پوره ئې شي په ذکر تول نیمگری مرادونه
همت ته ئې پسخپری د ننگیالو غېرتونه

اقا د امامانو ده اقا علی علی
نیازبین د محمد رسول الله علی علی

چې کړئ ئې په چا باندې یو څلې خپل نظر ده
ګټلې ئې نامه چې په نړۍ کې معتبر ده
وجود ئې سر ترپایه د نازونو سمندر ده

شيندي محبتونه په هر خوا علی علی
نیازبین د محمد رسول الله علی علی

په دغه محبت کې راز د بندګي ده
دلیل د زندګر ده هم جواز د بندګر ده
که ناز د زندګي ده نیاز د بندګي ده

تکمیل د هر یو ذکر ده مولا علی علی
نیازبین د محمد رسول الله علی علی

څلې که حالاتو ډېر لایقه ګام په ګام یم
عاجز یمه مسکین یم د دغه در غلام یم

ولار په احترام وومه ولار په احترام يم

يادومه تل په مينه خپل اقا علي علي
نيازبين د محمد رسول الله علي علي

تعبير

په هر قدم زه وسعتونه د عرفان لتهووم
هر تصور کې تصويرونه د جاناں لتهووم

ما د "بابا عبدالرحمن" نه قناعت زده کړئ
ما د "خوشال بابا" د فکر نه غېرت زده کړئ
ما د "حمید بابا" د خیال نه نزاکت زده کړئ
د "علي خان" نه مې اظهار د محبت زده کړئ

زه په مکان کې فلسفې د لامکان لتهووم
هر تصور کې تصويرونه د جاناں لتهووم

ما د "حمزه" نه فلسفې د دلداری زده کړي
د "قلندر" نه مې قيصه د خوددارې زده کړي
د "سمندر" نه مې تېه د بېدارۍ زده کړي
ما د "خاطر" نه رنگينې د شاعري زده کړي

زه په مجاز کې تدبironه د وجدان لتهووم
هر تصور کې تصويرونه د جاناں لتهووم

ما د "سايل" نه د احساس نزاكتونه زده کړه
ما د "مجذوب" نه د خوبونو تعبيرونه زده کړه

د "غازي سیال" نه مې د حُسن تفسیرونه زده کړه
ما د "اندېش" نه د ژوندون حقیقتونه زده کړه

د "ګران" وینا د جذباتو دبستان لټهوم
هر تصور کې تصویرونه د جانان لټهوم

هرڅه مې زده کړه خوله ځانه زه خبر نه شومه
لمبه لمبه شومه اپره شومه سره زر نشومه
پاتې کونجکه شوم ارمان دې چې ګوهر نشومه
چې لایق نه شومه نو ستا د زړگې سر نشومه

لاپه منزل پسې خاپونه د "کاروان" لټهوم
هر تصور کې تصویرونه د جانان لټهوم

کربنې

زه شاعر یم ستا خندا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

ته چې مخ له مانه واروې خفه شې
ماته نه ګوري د ځان سره غصه شې
تنه ځار شمه همدا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

کله کله چې ما اووينې شرمېږي
وارخطا شې په خبرو نه پوهېږي
دا پښتو او دا حیا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

چې دې غواړم د مولانه په سلګو کې
د بېلتون په ناقراره تورو شپو کې
هر یو سوال هره دعا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

چې دې کله لپونې لوظونه هېر شي
گومانونه دې د حُسن نه چاپېر شي
لپونې دغه سودا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

دا چې کړے مو لایقه محبت ده
نور خه نه دې ټول د زړونو برکت ده
بنه پوهېږمه هره ساه مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

سوال

خیر که زه خفه یم خو یاران دې خفه نشي
خدایه دا مې سوال ده یو انسان دې خفه نشي

نشته پروا نشته که په اور مې سوزوی مینه
ټوله ټوله شپه مې بې اختیاره زوروی مینه
ما لکه ماشوم په چغو چغو ژروی مینه

لا دې نور رسوا شم خو جانان دې خفه نشي
خدایه دا مې سوال ده یو انسان دې خفه نشي

زه دې په سلګو کې د چا سترګي يادوم مدام
زه دې چې خیالونو کې عکسونه جوړم مدام
زه دې ټول وختونه په لمبو کې تېروم مدام

هر څه قبلووم خو دوران دې خفه نشي
خدايه دا مې سوال ده یو انسان دې خفه نشي

زه په لپونی زړګي لانور ستم کولې شم
لاخو ډې دردونه په خندا باندي زغملې شم
لاخو طوفانونه په سینه کې ځایولې شم

لادې نور کړېږم خو جهان دې خفه نشي
خدايه دا مې سوال ده یو انسان دې خفه نشي

کله مې لایقه خوري هر دم د عاشقانو غم
کله راسره شي ټوله شپه د رقیبانو غم
کله د بې کوره کړېډلو ملنګانو غم

واړه مئینان دی مئینان دې خفه نشي
خدايه دا مې سوال ده یو انسان دې خفه نشي

لتون

هاغه حجري هاغه گودر څه شو
څه شوې میلې هاغه اختر څه شو

چې فرشتو به ئې تماشە كولي
چې بنائېستونو به ئې قىصى كولي
هاغە د كليو مازىگر خە شو
خە شوي ميلى ئاغە اختر خە شو

چې سادگي حېرانپىدله ورتە
چې زندگي به پسخېدلە ورتە
هاغە تېھ تېھ منظر خە شو
خە شوي ميلى ئاغە اختر خە شو

هاغە خر پر كچە كچە كورونە
كېپى كوشى سادە سادە كورونە
هاغە "اتن" هاغە "اشر" خە شو
خە شوي ميلى ئاغە اختر خە شو

داسىي تالە والە كرم چا "لايقە"
ولى شوم داسىي د خندا "لايقە"
خە شوه پېنتو هاغە سنگر شو
خە شوي ميلى ئاغە اختر خە شو.

بد بختي

په يو کور کې او سېبرو خود يو بل نه پردي يو
مونږ خومره لپوني يو
لوبېرو د بل لاس کې د اغيارو گوداګي يو
مونږ خومره لپوني يو
يو بل په کانو ولو
بي سوچه بي دليله
مونږ خپل په کانو ولو
د نورو په ياري کې
په دام د نفترتونو کې پاخه پاخه بندی يو
په غتيو غتيو گورو
مونږ خومره لپوني يو
پېنتو مو سر تورېږي
وجود مو تاله کېږي
خوبیا هم نه وينېبرو بي عمله "مهړني" يو
مونږ خومره لپوني يو
منزل رانه خطاده
روان یو په تيارو کې
احساس راسره نشته
سوځېرو په لمبو کې
په تشو ګمانونو باندي ساه اخلو ژوندي يو
مونږ خومره لپوني يو
هله به د سیالي شو
چې کور زمونږه يو شي
چې یو مو "انګرۍ" شي
"لايقه" که بېل بېل يو خود يو نیکه بچې يو
مونږ خومره لپوني يو

لر و بر

"کابل" که "پېښور" ده   "زابل" که "اشنغر" ده
دا واره په ما ګران دي "تیراه" ده که خیبر ده

"مردان" ده که "نوښار" ده "کونړ" که "تنگرهاړ" ده
که "سوات" که "هزاره" ده   "هرات" که "قندھار" ده
"کوهات" که "میران شاہ" ده "هلمند" ده که "تخار" ده
زما د مینې کور ده   "بولان" که "لواغر" ده
دا واره په ما ګران دي "تیراه" ده که خیبر ده

که "ژوب" ده که "پشین" ده د خپل تاریخ امین ده
"قندوز" ده که "لغمان" ده په مینه کې رښتین ده
"چمن" ده او که "کوپته" پري خیال زما رنگین ده
"وانه" ده او که "ټانک" ده زما د زړگی سرد ده
دا واره په ما ګران دي "تیراه" ده که خیبر ده

"پغمان" ده او که "دیر" ده زما د خیال تعبیر ده
"چترال" ده که "پکتیا" ده بنائیست یې بې نظیر ده
لېمو کې مې غړېږي   د "بنو" خپل تصویر ده
د "کرک" خورې دشتې   خپل حُسن سراسر ده
دا واره په ما ګران دي "تیراه" ده که خیبر ده

چې چرته پښتنه دي	هر خوا دي وي اباده
له هر چا نه درانه دي	د لوئې بابا نمسي دي
زما دي د چا نه دي	"لايقه" ننګيالي دي
د مینې علامت ده	حجره ده که ګودر ده

دا واره په ما ګران دي "تیراه" ده که خیبر ده

شملي

په ما له خپله ئانه گران دي "اورکزي" پښتنه
خواره خواره راباندي لگي "يوسفزي" پښتنه

جگي دي اوسي همبشه د "ختهكانو" شملي
د غېرتیانو، ننګیالو او باټورانو شملي
د چانه کم نه دي غېرت کي "اپريدي" پښتنه
خواره خواره راباندي لگي "يوسفزي" پښتنه

که دي "خليل" او که "momend" د سیالو سیال نه لري
زما "شینواري" هم په مینه کې مثال نه لري
درانه درانه دي "سدوزي" او "احمدزی" پښتنه
خواره خواره راباندي لگي "يوسفزي" پښتنه

که "بېتنيان" دي که "مروت" دي که "داور" ننګیالي
که "مندوخېل" دي که "کاسیان: دي همه "لور" ننګیالي
"وزير" مې خوبن دي هم مې خوبن دي "بنوسی" پښتنه
خواره خواره راباندي لگي "يوسفزي" پښتنه

واره قامونه چې پراته دي د بابا په وطن
تا له واله "لايقه" دلته کې زما په وطن
اباد دي اوسي تول بناغلي توريالي پښتنه
خواره خواره راباندي لگي "يوسفزي" پښتنه

خیبر

دغه "خیبر" دم دا دره د ننگیالو خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

په دغه کانو کې زمونږه د غېرت نښې دی
قدم قدم د لوره همت او شجاعت نښې دی
دا د "میرویس" د "احمدشاه" د مېړنو خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

په دغه لاره ډېر غاوره سرداران راغلي
کفن په سر باندي سرتپري باتوران راغلي
دا د تاریخ د لویو لویو جنگیالو خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

دلته په هره سادګي کښې وفا لادېره ده
دلته د مینې په جذبو کې حیا لادېره ده
دغه د حُسن د رنگونو د سیالو خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

په دغه خاوره اغيار کله بلوسيدلې نه شي
دغه عظمت ته عظمتونه رسیدلې نه شي
"لايقه" دا د باوقاره "پښتنو" خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

احساس

دلته د ژوند هر یو مازیگر نظره شوئے دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوئے دے

دلته خواره شوي هر طرف ته نفترونه دي
دلته کې ده وېره، دېسمني ده، وحشتونه دي
دلته کې ډاکې دی فربونه دی قتلونه دي

وينې وينې پروت ده برابر نظره شوئے دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوئے دے

دلته یتیمان په بازارونو کې نهر ګرخي
دلته په انصاف پسې بې وسه در په در ګرخي
دلته کې وحشیان په رنا ورځې بې خطر ګرخي

شپې سلګو نیولی دي، سحر نظره شوئے دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوئے دے

دلته په هر منځ ده پُراسراره خاموشی خوره
دلته په هر زړه ده ناقراره مايوسي خوره
دلته په هر ذهن د مُودو نه بې حسي خوره

سوج نظره شوئے ده، "نظر" نظره شوئے ده
داسې معلومېږي پېښور نظره شوئے ده

اوس هاغه خوندونه د "تھکال" او "کابلۍ" نشه
نه د "صدر" خوند شته هم مزه د "لاهورۍ" نشه
شته "قیصه خوانۍ" خواوس یې هاغه رنګینې نشه

"کېنېت" نظره شوئ، "گەپنە گەر" نظره شوئ دە
داسى معلومېرىي پېبنور نظره شوئ دە

نه هاغە ياران شته نه حجرى نه مەھفلونە شته
نه د جونو تېل شته نه مىلىپى نه گودرونە شته
نه چرتە شوخى چرتە مستىي نه اتنونە شته

دلته د رنگۇنو ھەر "منظر" نظره شوئ دە
داسى معلومېرىي "پېبنور" نظره شوئ دە

دا د "عابد جان"¹ او د "سايىل"² د ارمانۇنۇ بىنار
دا د شنو خالۇنۇ، لۇپتەو او اوربىلۇنۇ بىنار
دا د پىرسىلىو، مەختۇنۇ او گلۇنۇ بىنار

پوهە يەم "لايقە" سراسر نظره شوئ دە
داسى معلومېرىي پېبنور نظره شوئ دە

-
- ۱ - بىناغلى فضل سبحان عابد
۲ - بىناغلى رحمت شاھ سايىل
-

عقیدت

دا مې دعا ده خدائې دې مکړه له نظره

زما نیازبینه پېښوره

په ما خورډه لګي دا ستا هره سندره

زما نیازبینه پېښوره

چې کله ستړه ستړه راشم
دا ستا په غېړه کې دمه شم
ستا په ګردونو او لوګو کې
په غزېدلو پښو او ده شم
لکه د مور دې مینه ڏېړه زوروره

زما نیازبینه پېښوره

مانه ده خپل کلې هېر شو
چې ستا لمن ته یم راغلے
ما دې بنائيست تل په ټپو کې

د زړگې سره ده ستائیلې
ته خومره خوب یې د رنګونو جادوګره

زما نیازبینه پېښوره

ستا په خوره وره سینه کې
زما څوانې په نغمو سر ده
هره زره دې په ما ګرانه
د تاریخونو نه خبر ده
زه دې "لايق" یم زما جان زما څيګره

زما نیازبینه پېښوره

د مور د خط ٿواب

زما نيازبنيٽي نازوليٽي موري
د وخت بادونو زوروليٽي موري
يوه لحظه دي هپرولئ نه شم
زره کي مي اوسي زما بنکلئي موري

تا که زما مسافري ڙروي
ما هم دا خپله بي وسي ڙروي

زره مي راډك شي چي بچي يادوم
د خپل وطن مازيگري يادوم
ناقراري مي لاسپوا شي موري
چي د خپل کلي پسرلي يادوم

نه په روزه نه په اختر پوهه شوم
نه په سحر او مازيگر پوهه شوم
په سرو لمبو کي مي تپرپري عمر
په اسوپلو کي مي بادپري عمر
نه مي خندا نه مي ٿواني اوليده
په مجبورو کي مي لوغرپري عمر

زه چي نهر یم پښتونخوا خه کووم
د خود غرضو په دنيا خه کووم

چي شم یوازي په سلگو وژارم
زه د تقدير په فيصلو وژارم
پردي وطن کي ترسحره پوري
غني مولاته په گيلو وژارم

چې ته رایاده شي دمه شم موري
لکه ماشوم غلې اوده شم موري

ما په دعا کې هر مابنام يادوہ
موري په مینه مې مدام يادوہ
زړه چې له تا نه صبروله نه شي
دالپونه دې ګام په ګام يادوہ

خو به ملګري مې سودا وي موري
خو به دا ستړه ژوند زما وي موري

نور مې همت د جدائی نشته ده
راکې برداشت د تنهائي نشته ده
ستا په حیا مې دې قسم وي موري
بې له تا خوند د زندگۍ نشته ده

دعا کوه چې بېرته بیا راشم
ستا "لایق" تا له په خندا راشم

عبدات

داسې هر چا وئيلي
هريو پادری وئيلي
چې د ژوندون د نفترتونو نه نفتر مينه ده
بس عبادت مينه ده
مینه زوال نه لري
چې محبت ونه کري
د هريو خوب د تعبيرونو حقيقت مينه ده
بس عبادت مينه ده
مینه اغاز د حُسن
اصل جواز د حُسن
په کائيناتو کې د مينې "علامت" مينه ده
بس عبادت مينه ده
مینه سکون دے مينه
هر يو انداز بدلوي
ددې حالاتو په لمبو کې صداقت مينه ده
بس عبادت مينه ده
مینه بقا د فكر
مینه بنسکلا د فكر
په لپونتوب کې د بخني ضمانت مينه ده
بس عبادت مينه ده
راحه چې مينه اوکرو
دواره يو بل ته اشنا
زما "لایقه" د وختونو ضرورت مينه ده
بس عبادت مينه ده

زره

نه پوهېدل پېژني

په محبت کې په حساب نه په کتاب ده

زړګه زما خانه خراب ده

همېشه خپله کوي

چې نصیحت نه مني

ورسره خه اوکړمه

لېونې ژوند مې ترې ټول عمر په عذاب ده

زړګه زما خانه خراب ده

هر وخت ضدونه کوي

تا رانه غواړي اشنا

کله دردونه کوي

کله سلګو نیوله

ستا په یادونو کې چې شپه او ورڅ غرقاب ده

زړګه زما خانه خراب ده

ما که په ډېره مينه

خوده په ما پوري تل

دده رضا کړې ده

چې مې په دومره بې وسى کې هم نواب ده

خونه

زړګه زما خانه خراب ده

دا چې شاعر شومه زه

چې محبت مې کړے

"لايقه" پوهه چې د حُسن په شباب ده

زړګه زما خانه خراب ده

بغافت

نه مو خطا کري ده   نه مو گناه کري ده
د هر رواج نه مو په نره بغاوت کړئ ده
مونږ محبت کړئ ده

زمونږ فکرونه بدل
زمونږ خیالونه بدل
زمونږ سوچونه بدل
په هر قدم مو د وفا په نوم غبرت کړئ ده
مونږ محبت کړئ ده

يوو بي پروا لپوني
مونږ د حیا لپوني
مونږ د وفالپوني
په کانو زړونو مو بي تاجه حکومت کړئ ده
مونږ محبت کړئ ده

مونږ نازولي مينه
مونږه پاللي مينه
حکه مو بنکلې مينه
تل مو د ژوند د نفترتونو نه نفترت کړئ ده
مونږ محبت کړئ ده

مونږ به دوران يادوي
مونږ به جهان يادوي
مونږ به ياران يادوي
"لايقه" ننګک مو د سرونو په قيمت کړئ ده
مونږ محبت کړئ ده

خواهش

په سترګو کې مې ئای کړه په لېمو کې مې اووده که
ډېر ستړې یم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

ما تا پسې جانانه په سلګو سلګو ژړلي
تر نيمونيمو شپو پوري مې ستا لاري څارلي
احساس کې مې ول ول که په جذبو کې مې اووده که
ډېر ستړې یم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

دا خلق ټول د مينې د جذباتو قاتلان دي
زما او ستا د ګرمونه احساساتو قاتلان دي
په اوښکو کې مې ئای که په سلګو سلګو کې مې اووده که
ډېر ستړې یم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

ته ګوره د حالاتو سره اورونه راپسي دي
تهمت په سر ولاړ ده پېغورونه راپسي دي
ما پت که د بنائيست په پلوشو کې مې اووده که
ډېر ستړې یم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

په هره یوه ساه کې مې ارمان تېه تېه که
سینه کې مې د مينې دا طوفان تېه تېه که
"لايق" مې د اوربل که زولنو کې مې اووده که
ډېر ستړې یم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

دُعا

زه به دعا کرم، ته هم دعا کره
رب می دی ستا کری، رب دی زما کره

پوهېرم گرانه، دا جدائی ده
دا پېغورونه، دا رسوایی ده
پتہ به ژړېرم، پتہ ژړا کړه
رب می دی ستا کری، رب دی زما کره

تا نه خبرېرم، سوچېرم ھلته
زه هم یوازې، کړېرم دلته
صبر به کومه، صبر اشنا کړه
رب می دی ستا کری، رب دی زما کره

توله شپه کېنم، په چغو ژارم
تا په سلګو کې، له رب نه غواړم
مانه دی هېره، توله خندا کړه
رب می دی ستا کری، رب دی زما کړه

نه صبرېدم شې، نه صبرېدم شم
نه ته راتلې شې، نه زه درتلې شم
دې مجبورو مو، خونه تباہ کړه
رب می دی ستا کری، رب دی زما کړه

زه "لايق" ستا ووم، زه "لايق" ستا یم
نه بې وفا ووم، نه بې وفا یم
باور په تا کرم، باور په ما کړه
رب می دی ستا کری، رب دی زما کړه

مازیگر

بیا لپی راخورپی، پرپشانه مازیگر ده
زه ستا لارو ته گورمه، جانانه مازیگر ده

د غرونو په سرونو، د نمر سترگه ډوبپی
مارغان هم ډلپی ډلپی، ئی جالو ته ستنهپی
شکونه می زیاتپی، بدگمانه مازیگر ده
زه ستا لارو ته گورمه، جانانه مازیگر ده

پتپپی ستا د کلی، کورونه په لوگو کې
ما دوه سترگپی خلور کړي، خوک نه بنکاري کوڅو کې
خورپی مايوسياني ورک له ئانه مازیگر ده
زه ستا لارو ته گورمه، جانانه مازیگر ده

په مخ می رنې اوښکې، قطار قطار بهپپی
بې صبره انتظار می، په سترگو کې غړپپی
راخې به کله جانه بې عنوانه مازیگر ده
زه ستا لارې ته گورمه، جانانه مازیگر ده

ما ټوله دنيا پرپښو، په نره ستا دپاره
"لايقه" بیا هم پاتې، محروم یم له دیداره
ته گوره څه بې کيفه، بې له تانه مازیگر ده
زه ستا لارو ته گورمه جانانه مازیگر ده

فاصلي

تا د خلقو د خندا کرم	چې دې پاتې په زرا کرم
په هر ئائى كې دې رسوا کرم	وايە کوم طرف ته لارشم
	دا دې خە وکړه جانانه
	دا دې خە وکړه جانانه
زما ستا خبرې کېږي	اوسم د کلي په کوڅو کې
خه بلا خبرې کېږي	جوماتونو هم حجره کې
"نا اشنا" خبرې کېږي	هر خوک خپله خپله وايې
"ناروا" خبرې کېږي	ديارانو نه خبرېږم
په هر ئائى كې دې رسوا کرم	خه ګيله به د دنيا کرم
	دا دې خە وکړه جانانه
	دا دې خە وکړه جانانه
اوسم مې بله سودا نشته	ستا خبرې يادوومه
دې کې ئاي د وينا نشته	دا په ما چې خە تېرېږي
په خپل ئان مې پروا نشته	ميښې داسې لپونه کرم
نشته چا کې وفا نشته	وهم چغې داسې وايم
په هر ئائى كې دې رسوا کرم	کله دا کرم کله دا کرم
	دا دې خە وکړه جانانه
	دا دې خە وکړه جانانه
بس خوشې دې سبا کېږي	اوسم د ژوند خە مزه نشته
د لمبو شان چاپېږېږي	تهايې مې د بدنه
رانېږي، راغورزېږي	محلونه د ارمان مې
گمانونه مې زياتېږي	بې صبري چې مې سپوا شي
په هر ئائى كې دې رسوا کرم	تهمتونو دې تباہ کرم
	دا دې خە وکړه جانانه
	دا دې خە وکړه جانانه
ته به هم نشي خوشحاله	زه چې داسې په سلګو يم
ته به هم گرځې ملاله	ستا به هم خوبونه ورک شي
چې ستومانه راشې ماله	څه به خوند خە به مزه وي

بل "لایق" به پیدا نه کړې
که له خانه دې جدا کرم

دا دې خه وکړه جانا نه
دا دې خه وکړه جانا نه

نهائي

مازيگر چې نمر د غرونو پناه کېږي
بي خودي مې د احساس نه چاپېرېږي

نهائي مې په ساګانو کې ول ول شي
ارمانونه مې په ساندو کې بدل شي
هر یو ګام د زندګي راته مقتل شي

اميدونه چې مې رو په رو خورېږي
بي خودي مې د احساس نه چاپېرېږي

تول خوبونه مې لېمو کې شي تالونه
شي ژوندون مې بي عنوانه حسرتونه
د یقین سره مې مل شي ګمانونه

"لېونتوب" مې لېونتوب ته حېرانېږي
بي خودي مې د احساس نه چاپېرېږي

ستا د خیال سره د خیال په نیلی گرئم
چورلکونه خورم په شان د سیلی گرئم
وارخطا د حادثو په بلی گرئم

ستا تصویر راجوړومه خو ورانېږي
بې خودي مې د احساس نه چاپېږي

خپل "لايق" د تورو شپو نه رابهړ که
يو بندې د زولنو نه رابهړ که
يو دليل د فلسفو نه رابهړ که

څو به د اسي په اوړونو کې لوغرېږي
بې خودي مې د احساس نه چاپېږي

غرض

خپل دے که پردم د غرض اوږدے دے
دلته هر سړے د غرض اوږدے دے

څوک کړي فریبونه د یاری په نوم
څوک کوي چل ول د فقیری په نوم
څوک و هي مالونه د وروری په نوم

روغ هم لپونې د غرض اوږدے دے
دلته هر سړے د غرض اوږدے دے

څوک د سترګو جنګ کې چالاکي کوي
څوک په تول پارسنګ کې چالاکي کوي
څوک په شرنګا شرنګ کې چالاکي کوي

زور دے که زلمع د غرض اوږدے دے
دلته هر سړے د غرض اوږدے دے

څوک په شاعري کې خپل غرض کوي
څوک په فنکاري کې خپل غرض کوي
څوک په رېباري کې خپل غرض کوي

"خان" دے که "بالکھ" د غرض اوږدے دے
دلته هر سړے د غرض اوږدے دے

دلته مينه چرته وفا چرته ده
دلته پښتو چرته حیا چرته ده
وايي "لايق" دلته ادا چرته ده

"جان" ده که "لاله" د غرض اوږدې ده
دلته هر سړے د غرض اوږدې ده

لبونتوب

ستا تصویر مې په سلګو کښې
په سینه پوري نیوله
لور په لور وهمه منډې
وارخطا گربوان شلپدلر

چې مې خوا ته خوک نزدي شي
تصویر پت کرم او بُوبنېرم
ګُمانونه راسره شي
د خپل سیوري نه وېړېرم
شاته ګورمه روان شم
ساه نیوله غلې غلې

لور په لور وهمه منډې
وارخطا گربوان شلپدلر

کله ودرېرم يو خوا ته
په هوا کربنې راکابم
د زړگې په آئينه کې
په خندا کربنې راکابم

کله ئان سره موسڪى شم
کله ئان لە ژرپىلى

لور په لور وهمه مندپى
وارخطا گربوان شلېدىلى

چې مې مينه رسوا كېرى
خېل پردى راپوري خاندى
ھر خوڭ ماڭھ گوتە نىسى
ھر سەرە راپوري خاندى
ورتە چېر خەۋىل غوارم
ولې ھېخ نە شم وئىلە

لور په لور وهمه مندپى
وارخطا گربوان شلېدىلى

خەكانى راباندى شوي
زە پخىلە نە پوهېرم
تە ھەپتە پتە ژارپى
داسى اورمە خېرىپەرم
ستا "لايق" يە زما مىنى
زە دې نشم ھېرولە

لور په لور وهمه مندپى
وارخطا گربوان شلېدىلى

خريکي

چې مې سينه کې زړګه، کله دردونه کوي
ستا جدائی زمانه، ډېر تپوسونه کوي
زه دي تصوير سره خبرې په بیا بیا کوومه
خان ته بنېږي کوومه، تاته دعا کوومه

ستا په خاپونو پسي، په ګودرونو ګرڅم
هر يو محفل ته څمه، په زيارتونو ګرڅم
دارمانونو په هر خلي واويلا کوومه
خان ته بنېږي کوومه، تاته دعا کوومه

زه چې یوازي کېنم، تا په سلګکو يادووم
ستا لپونۍ خبرې، تر نيمو شپو يادووم
لار دي څارمه زه آهونه په بیا بیا کوومه
خان ته بنېږي کوومه، تاته دعا کوومه

کله د سيند په غاره، فکرونو وړئه ناست یم
کله خورو دشتو کې، سوچونو وړئه ناست یم
ستا د يادونو په لمبو کې ژوند اشنا کوومه
خان ته بنېږي کوومه، تاته دعا کوومه

زما په ژوند کې هدو، خه مزه پاتې نه ده
خه اميد پاتې نه ده، خه اسره پاتې نه ده
په ناخوالې د لپونې زړګې رضا کوومه
خان ته بنېږي کوومه، تاته دعا کوومه

راشه تپوس مې اوکه، دا جدائی مې وزني
د مايوسى په چرو، دا تنهايې مې وزني

هاغه "لایق" یم انتظار دی خامخا کوومه
خان ته بنپری کوومه، تاته دعا کوومه

خوبونه

د تورو غرونونه پناه جانا نه
اوواي يه خنگه ئې زما جانا نه
لبونه زره دی تنگوي او كه نه
چري ما هم دريادوي او كه نه

او س چې زما او ستا خبرې كېرى
گرانې د کلى مشران خه وائى
په گودرونونو ستا همزولې جۇنه
اوواي يه تاته په ايمان خه وائى
مور چې دې كله پرسانه وينى
تاته په "جي" او په "قربان" خه وايى

درته زما ذكر كوي او كه نه
تا په سلگو كې پويه وي او كه نه
چې ما او تا به پكې يو بل ليدل
جانانه هاغه پسرلى خنگه دى
چې به ئې زه همبىش په كانو ويشتىم
د کلى هاغه لبوني خنگه دى؟
چې به يې زمونې رىبارى كوله
هاغه ساده شان گلالى خنگه دى؟

راپسې اوښکې تویه وي او که نه
زما خاپونه بنسکلوي او که نه

ته رواجونو په کور کېنولې
زه بې وسى د کلي اووبستمه
ته د حالاتو نه مجبوره شولي
زه غريبې د کلي اووبستمه
چې محبت کرمه رسوا "لايقه"
خپلې نېستې د کلي اووبستمه

زما ارمان دي ژروي او که نه
درته خوبونه تخنوي او که نه

جانان

زره مې خوري تويونه وارخطا يمه
وايمه ربنتيا حالونه وايمه
غږد لپونې مې اورېدلې ده
ماته ئې نن بیا جانا وئيلې ده

پوهه چې په ئان او جهان نه يمه
دغه يو اظهار لپونې کړے يم
اوسم چې زه په ګټه تاوان نه يمه
پوهه يم اقرار لپونې کړے يم

دا چې د مستى نه په هوا يمه
ورک له خپله ځانه خامخا يمه
ضد مې ګلالۍ مینې منلې ده
ماته يې نن بیا جانان وئيلې ده

دا چې مې سپوا ده د زړگې درزا
خيال کې مې بیا هاغه شوخي ئې رائحي
دا چې مې ساه ساه ده د زړگې درزا
ستړګو ته مې هاغه مستي ئې رائحي

دا چې د خپل ځان سره ګویا يمه
دا چې زه هر چاته په خندا يمه
حُسن مې په ذهن غورېدلر ده
ماته ئې نن بیا جانان وئيلې ده

نن ئې چې په مينه راته وختنل
ملا د هر رقيب پوهېږم ماته شوه
بيا ئې چې خواړه خواړه راوکتل
لاره د غماز خونه ميراته شوه

داسي چې "لايقه" بې پروا يمه
کوب له خياله ګرځمه بادشاه يمه
يو تصوير مې زړه پوري نیولې ده
ماته ئې نن بیا جانان وئيلې ده

تنهایی

چې پکې ته نه ئې جانا نه
زما په دې کلې کې خه دې؟
د زړګي سره بې له تا نه
زما په دې کلې کې خه دې؟

نه مې زړه لګي په سپرلو کې
نه د ګلونو په ورشو کې
ګرڅم یوازې پربشانه
زما په دې کلې کې خه دې؟

نه مې خونښېږي اتنونه
نه مې چینې او چنارونه
لار ورکه شوې ده له مانه
زما په دې کلې کې خه دې؟

بلا دې واخلم چې ته لارې
کړې دې د کلې کوڅې شارې
چې مې د زړه دنیا شوه ورانه
زما په دې کلې کې خه دې

پردي پردي دي بنائيستونه
هم دي نيمګري محفلونه
"لایقه" بې د خپل ارمانه
زما په دې کلې کښې خه دې؟

جذبې

کړه له خیاله ګرځي د مستۍ نه دي قربان شم
زړګه ئې رانه یورو د ټوانۍ نه دي قربان شم

په غتیو غتیو سترګو کې د مینې جهانونه
په سپین ګلابې مخ د منګرو زلفو ټالونه
خبرې په خوند خوند لکه ورېږي چې ګلونه

ناداني د ناداني زندګي نه دي قربان شم
زړګه ئې رانه یورو له ټوانۍ نه دي قربان شم

په سرو سرو تکو شونډو کې غابونه ملغوري
ستا پوزه محرابي ده جوره شوي په هنر ئې
ستا غاړه صحرايې د خمارونه سراسر ئې

سپرلي درته پسخېږي د شوخي نه دي قربان شم
زړګه ئې رانه یورو د ټوانۍ نه دي قربان شم

بانه لشي لشي لکه بات کړي نشترونه
پاسته پاسته لاسونه نري ګوتې قلمونه
ستا خپې لکه د زرکې د خارو شان قدمونه

ئې توله مينه مينه د راستې نه دي قربان شم
زړګه ئې رانه یورو د ټوانۍ نه دي قربان شم

ګلاب ګلاب بنائيست دي هم غزل ده هم تپه ده
نشه نشه نظر دي د رنګونو پلوشه ده
"لايقه" د صفت ئې هره ساه دي پښتنه ده

نازبینی ملالی د خودداری نه دې قربان شم
زړگرې ئې رانه یورو د ټوانی نه دې قربان شم

فصله

د حُسن تصور به ستا د مخ په ننداره کرم
د مینې هر احساس به ستا له سترګو صدقه کرم

د ژوند د پسلونه	رنګونه به راتول کرم
د فکر د ورشونه	ګلونه به راتول کرم
د سترګو د لېمونه	څوبونه به راتول کرم
د زړه د زلزلونه	دردونه به راتول کرم

دا هرڅه به جانانه ستا ټوانی، ته غرغره کرم
د مینې هر احساس به ستا له سترګو صدقه کرم

ساګانې به نغمې کرم	چې ستا فکر مې یوسې
سلګنې به پلوشې کرم	غمونه به پخلا کرم
فکرونې به ډیوې کرم	تپه چې شوګېږي شي
رالندې فاصلې کرم	په څيلو ژړېدو به
د ستورو خاموشۍ به دې ټوانی سره جرګه کرم	د ستورو خاموشۍ به دې ټوانی سره جرګه کرم
د مینې هر احساس به ستا له سترګو صدقه کرم	د مینې هر احساس به ستا له سترګو صدقه کرم

وختونه به ايسار کرم	چې ته راسره نه يې
رنګین به انتظار کرم	ستا لارو ته به ګورم
جانانه تار په تار کرم	ګربوان د محرومې به
مستي به درنه زار کرم	شوخي به محبت کرم
"لایقه" رقیبان به د خپل ځان په ویر اخته کرم	"لایقه" رقیبان به د خپل ځان په ویر اخته کرم
د مینې هر احساس به ستا له سترګو صدقه کرم	د مینې هر احساس به ستا له سترګو صدقه کرم

خاپونه

تصویرونه جوروومه، تصویرونه ورانوومه
لبو می پوهه کره جانانه، تا به خنگه هبروومه؟

کله او خاندم سپو بدمی ته، کله ستورو ته گیلی کرم
کله ئان سره گونبزم، کله سر وهم بنېرى کرم
تېر وختونه يادوومه، رني او بىكى تو يوومه
لبو می پوهه کره جانانه، تا به خنگه هبروومه؟

مازىگر چي د نمر سترگه، حئي له غرونو پناه كېرى
تنها يې مې د زېگى نه، د لمبو شان چاپېرىبى
هر خوا سترگى گرخوومه، ستا خاپونه لە تۈوومه
تېر وختونه يادوومه، رني او بىكى تو يوومه
لبو می پوهه کره جانانه، تا به خنگه هبروومه؟

تا وئيل چي زه به راشم، ته زما لارو ته گوره
زه ننگىاله پېتىنه يم، خامخا لارو ته گوره
بس كلونه شماروومه، دنيا كله خبروومه
لبو می پوهه کره جانانه، تا به خنگه هبروومه؟

زه "لايق" يوازى ناست يم، تېر وختونه مې يادېرى
د خېل كلى چنارونه، گودرونە مې يادېرى
ارمانونه سوزوومه، پە سر خاورى بادوومه
لبو می پوهه کره جانانه، تا به خنگه هبروومه؟

مور

ته د مینې انتها ئې زما موري
ماته گرانه له هر چا ئې زما موري

زه چې کله ستپە ستپە كور ته راشم
ستا پە غېرە كې سر كېدە دە شە
د دنيا د هر يو غم نه بې پروا زە
تاته گورم پە مزه مزه اوەدە شە

كە زه ستا يم ته زما ئې زما موري
ماته گرانه له هر چا ئې زما موري

چې دې لاس کله دعا ته پورتە كېبىي
نو زما د زندگى سوالونە غوارپە
پە سجده باندى پرتە ئې تر سحرە
ته زما د کامىابى سوالونە غوارپە

بې غرضە تمنا ئې زما موري
ماته گرانه له هر چا ئې زما موري

چې ناروغە شم نو ھېرە وارخطا ئې
پە سپىن مخ دې ھېر رنگونە الول شى
لاس دې رېي سېبلنى راتە لوڭى كېي
چې پە زرە كې دې شكونە الول شى

كە دې ساه يم زما ساه ئې زما موري
ماته گرانه له هر چا ئې زما موري

که ته نه وئزما موري زه به نه ووم
ستا د ذات له برکته زما ئان ده
دا هم ستا د لارښودني نتيجه ده
چې "لايق" يم هر منزل راته اسان ده

سراسر رنا رنا ئي زما موري
ماته گرانه له چا ئي زما موري

اعتماد

دا مې باور ده لپونه زره صبروله نه شي
ما هېروله نه شي
بغير له مانه د چا سترګو ته کتلن نه شي
ما هېروله نه شي
هېری توبي او باسي
هان سره غلي غلي
خو محبت په نفترونو بدلو له نشي
ما هېروله نه شي
کوي چې ستورو سره
خه په ژړا خبرې
خو خه خبرې دې په شونډو راوستلن نه شي
ما هېروله نه شي

چې درته ياد شمه زه
نو ستا شي مل غمونه
کله سوچونه کوي
کله چيچي نوگونه
واردي خطا شي سمه ساه هم اخیستلئ نه شي
ما هېرولئ نه شي

که ڏبر وختونه تپر شي
بيا به هم ما يادوي
په هره ساه يادوي
خپل لپونه "لايق" به
بله نامه دي د زړگي په سر ليکلئ نه شي
ما هېرولئ نه شي

ڌيو

په مخ مې رنې اوښکې ګرمې ګرمې بهپدلي
چې ته مې يادولي

خيرې مې خپل نصيب ته په سلگو سلگو کولي
چې ته مې يادولي

وئيلې درته نشم
څه ګرانه جدائی وه
خوره مې په خيالونو
چې يو مې ستا په طمع تر سحره بلولي

چې ته مې يادولي

راتلل چې مې زړگي ته
شکونه، ګمانونه
ستا غم به رانه تاو کره
تاوده تاوده لاسونه

قسم مې دي په خدامه وي که د خياله مې وتلي
چې ته مې يادولي

ولار چې ستا په طمع
د دنيا مې لپونتوب ته
زمي ډ جدائې مې له بدنه تاوېدلې

چې ته مې يادولي

ستا نوم به مې په شوندېو
د حُسن پلوشه شوه
جذبې به مې "لایقه" ارمانونو تخنولې

چې ته مې يادولي

تپوس

ما له ئانه بېلوي
ما به خنگه هېروي؟

دا چې دومره ضد کوي
لب د زړه نه تپوس اوکړه

تر سحره ازغي کېږي
هره ساه به دې لنډېږي
يو تصوير به ورانوي
ما به خنگه هېروي؟

چې خوبونه دې لېمو کې
ستا خیالونو ته به راشم
يو تصوير به جوروي
لب د زړه نه تپوس اوکړه

کله ستا نه په محفل کې
يې جانانه په ګوګل کې
بهاني به جوروي
ما به خنگه هېروي؟

چې زما خوک تپوس وکړي
سرې لمبي به دې شي پورته
ته به اوښکې پټوي
لب د زړه نه تپوس اوکړه

مازيگر کې راخوره شي

تنهايي چې دې په ذهن

هر سکون به درنه لار شي
مخ او سر به شوکوي
لر د زره نه تپوس او کره
بس هم ما به يادوي
ما به خنگه هپروي؟

* * *

تaneه ئار شمه "لايقه"
لوئى آزار به درپسى شى
لپونى خويونه پرپىدە
دا فضول ضدونه پرپىدە

مینه خله زوروی
غم مې ولې زياتوی
لر د زره نه تپوس او کره
ما به خنگه هپروي؟

پوبنتنى

خفه خفه گرئي له مانه په تا خه شوي دي
حال راته اووايه جانا نه په تا خه شوي دي

هېخ نه پوهېرم د زره سره چې گناه مې خه ده
غلطي مې خه ده خبر نه يمه خطأ مې خه ده
هره خبره کوي ورانه په تا خه شوي دي
حال راته اووايه جانا نه په تا خه شوي دي

شوخي دي خه شوه مستي خه شوه خنداگاني خه شوي
نازونه خه شو نخري خه شوي اداگاني خه شوي
زما د تول عمر ارمانه په تا خه شوي دي
حال راته اووايه جانا نه په تا خه شوي دي

زره مې راډک شي کله کله چې زه تا يادوئم
هاغه خوبې خوبې خبرې دې بیا بیا يادوئم
بلا دې واخلم زما ئانه په تا خه شوي دي
حال راته اووايە جانانه په تا خه شوي دي

زه خو هم ستا هاغه "لایق" يمه بدل نه يمه
بغير له تا نه زما مینې مکمل نه يمه
ولې يې داسې بدگمانه په تا خه شوي دي
حال راته اووايە جانانه په تا خه شوي دي

امكان

ته چې زلفې په رخسار دانه دانه کړې
پېغلو به لېونې به زمانه کړې

خامخا به بلا سترګې درپسې وي
چې د بنکلو بنکلو سترګو یارانه کړې

ستا نازونه مکېزونه ادګانې
الول دې په لېمو کې خنداګانې
لور په لور د تورو زلفو خوشبویانې

هر نظر په یو نظر کې مستانه کړې
پېغلو به لېونې به زمانه کړې

چې موسکى شې بىكتە بىكتە غلى گورې
سې لەپى د بىأىستۇنو كېرى راپورې
تانە خار شەمە رېبىتىا د سېپۈرمى خور ئې

خومرە خوند كوي چې جورە بەھانە كېرى
پېغلتوبە لېونى به زمانە كېرى

ناقرارە شان مىستى لرى ھوانى كېنى
قىامتونە دې پېت كېرى پە شوختى كېنى
ثانىي نە لرى پە تولىي دنياگى كېنى

ستا "لايق" يەم گۈلى ما به ديوانە كېرى
پېغلتوبە لېونى به زمانە كېرى

جذبى

زما سادە جانانە
پە مىنە راتە گورە
قرىبان شەمە لە تانە

چې ستا مىنە زما شوھ
قبولە مى دعا شوھ
خوبونە مى رېبىتىا شو
رنگىنە مى دنيا شوھ
خەفە نشې لە مانە
پە مىنە راتە گورە
قرىبان شەمە لە تانە

گلونه تماشې کړي
زمونږ د پاکې مینې
مونږ کم نه یو له چانه
قربان شمه له تانه

خندا دي قیامتونه
په زړه مې رسالګي
لوګر دی له حیا نه
قربان شمه له تانه

زه ستا یم ته زما یې
لایقه" یم نیمگړې
تا غواړم د مولانه
قربان شمه له تانه

انداز

وهي په زنه شنه خالونه
مستي ستا هر انداز بدل ده

يو دي شوخي ده په خندا کښې
بل قیامتونه په ادا کښې
اخلي په چل چل قدمونه
مستي ستا هر انداز بدل ده

خواړه خواړه چې راته راګورې
درنه لوګر د سپورډي خورې

کوی نازونه مکبزونه
مستی ستا هر انداز بدل ده

ستا د مستی خبری کېږي
ستا د ټوانی خبری کېږي
درپسی نشي نظرونه
مستی ستا هر انداز بدل ده

بې غمه گرځی بې پروا يې
خود "لايق" په تن کې ساه يې
چې وايې نخلې ازارونه
مستی ستا هر انداز بدل ده

پرون

رانه به هېر وو سحرونه مابسامونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو
نه خودغرضي وه، نه د هوکې، نه فربیونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

مونږ به قیصې کړي د دېوانو
د بناپېرو او د پېریانو
تر نیمو شپو پورې به نه راتله خوبونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

په وړه خوله وړې خبرې

راته دی یادی ستا سندري
هم په نکرپزو باندی سره واړه لاسونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

کله کو خو کې چند رو گانې
کله گودر کې خندا گانې
کله په ونو کې کا بره وا بره تالونه
مو نزه چې دوا ره ما شومان وو

لکه د خوب لیده وو تپر شو
خواړه د مینې مو ګنډیر شو
لايقه هاغه ورځې بیا بیا يادومه
موږه چې دواړه ماشومان وو

دھوکی

یارانو دهوكه راکره دوستانو دهوكه راکره
د ژوند په لاره ڈپرو اشنايانو دهوكه راکره

دلasse له ملگرو، رسوا ومه رسوا شوم
بدنام شومه په کور کې، د کلې د خندا شوم
بناریانو د هوکه راکړه هندکیانو د هوکه راکړه
خیر له ځانه نه شومه سواتیانو د هوکه راکړه

هغوي مي زره سورى كپو، په چا مي چې اتبار وو
هغوي راسره اوکره، چې سر مي له چا خار وو

خوبانو دهوکه راکره گلانو دهوکه راکره
پردو ته به خه وايم چې خپلوانو دهوکه راکره

له خته چا حلال کرم بسکاره په اشنايی کښې
چا چل راسره وکړو صفا په ورورلي کښې
پیرانو دهوکه کره شپخانو دهوکه راکره
"لایقه" په چل چل کې ګنړکپانو دهوکه راکره

اقرار

ته زما زندګي زه يم ستا زندګي
خدام مې مه کړه اشنا بې له تا زندګي
هره ساه کې مې ته هم دعا کې مې ته
په سلګو کې راخي په خندا کې مې ته
زار له تا زار له تا، په بیا بیا زندګي
خدام مې مه کړه اشنا، بې له تا زندګي
ئې تعیير د وفا هم تفسیر د وفا
زه نازېږم په تا ئې تصویر د وفا
ستا وفا زندګي، ستا حیا زندګي
خدام مې مه کړه اشنا، بې له تا زندګي

تول وختونه گواه
په هر لوري خواره
دی رنگونه گواه
بنائيستونه گواه
نه تېربېي له تا، نه جدا زندگي
خدام مې مه کړه اشنا بې له تا زندگي
چې ارمان شوي زما
يكه زار شوي زما
نو جانان شوي زما
يه قربان شوي زما
شوه "لايقه" تېه په ربنتيا زندگي
خدام مې مه کړه اشنا بې له تا زندگي

سيوري

چې کله شم يوازي په بیا بیا دې يادووم
قربان دې شم له سترګو خامخا دې يادووم

چې کله پېغلي جونه د سیالي سندري وائي
شوخي چې اننګو کې د شوخي سندري وائي
خوانې چې پېغلتوب ته د خوانې سندري وائي

په زړه مې خه چل کېږي چې خندا دې يادووم
قربان دې شم له سترګو خامخا دې يادووم

چې کله مې په سترګو کې ول ول شي بهارونه
چې کله مې په خيال کې مستي واچوي تالونه
چې کله مې په ذهن راخوره شي خمارونه

دروغ نه دی جانانه په رښتیا دی یادووم
قربان دی شم له سترگو خامخا دی یادووم

خوره چې په احساس می د رنګونو لوپته شی
فکرونہ لپونی می لړه ساه واخلي دمه شی
د زړه په درزېدو کې می ارمان تېپه تېپه شی

حوانی دی شی رایاده په دعا دی یادووم
قربان دی شم له سترگو خامخا دی یادووم

قربان ستا د حیا نه زما ټول محبتونه
پښتو ته دی لوګر شه زما مینې غېرتونه
ساه ګانې دی شه ټولې ناقراره نګهتونه

"لایقه" زما ساه ئې هره ساه دی یادووم
قربان دی شم له سترگو خامخا دی یادووم

بې صبری

ژوند می بې له تا د تېرېدو نه ده
حکه می زړګر د صبرېدو نه ده

ستا په انتظار عمر تېرېږي مې
راشه ګمانونه سېوا کېږي مې
ستا کړي لوظونه، نه هېرېږي مې

غم مې په هېڅ حال د کمېدو نه ده
حکه مې زړګه د صبرېدو نه ده

بې له تانه زه چاته کتیر نه شم
نوم د بنائيستونو اخيسټر نه شم
يم دي لپونه خولپونه نه شم

داغ د مئينتوب د زړېدو نه ده
حکه مې زړګه د صبرېدو نه ده

ما دي محبت زړه کې ساتلې ده
ستا تصویر مې زړه پوري نیوله ده
ستا "لايق" هم ستا ارمان ژړلې ده

ياد دي په ربستيا د هېږدو نه ده
حکه مې زړګه د صبرېدو نه ده

نهائي

بدلي په نفترت کري د عمرونو ياراني

ناترسه زمانې

د زړونو ارمانونه کري نيمګري افساني

ناترسه زمانې

د ژوند په لویه لاره
ياران جدا جدا کري
په غږ د محبت کي
اورونه راپیدا کري
کري ورانې په چل ول د اميدونو نښاني

ناترسه زمانې

خوبونه تار په تار کري
قرار هم ناقرار کري
تاجونه د وختونو
په زمکه راګوزار کري
بدلي کري په ساندو د رنګونو ترانې

ناترسه زمانې

يقيين کري گمانونه
باور کري نفترتونه
د زړونو فاصلو کي
کري ژوبل حسرتونه
په ظلم جبر ماتې کري د صبر پېمانې

ناترسه زمانې

ستا هر انداز بدل ده
خندا کي دي هم چل ده
په هر چا کوي لوبي
فریب دي مکمل ده
"لايق" ته دي کري جوري د وختونو بهانې

ناترسه زمانې

گواهی

دنیا راته حېرانه ده اسمان په تماشه ده
زمونږه محبت ته تول جهان په تماشه ده
ترڅو چې زمونږ ساه وي   دا مینه به ربستیا وي
يو بل نه به ځارېړو   وختونه دي ګواه وي
حالات ګوته په خوله دي هم دوران په تماشه ده
زمونږه محبت ته تول جهان په تماشه ده
مونږ کړئ له حالاتو   په نره بغاوت ده
دا ځکه په جذبو کې   زمونږه صداقت ده
دي مینې لپونۍ ته هر انسان په تماشه ده
زمونږه محبت ته تول جهان په تماشه ده
مونږ دواړه د يو بل يو   پوره يوو مکمل يو
رنګونه د وفا يو   ګلونه د اوربل يو
لایقه" لپونتوب ته مو ارمان په تماشه ده
زمونږه محبت ته تول جهان په تماشه ده

مینه

څه چې په تا شوي دي   هغه په ما شوي دي
په محبت کې اشنا   دا په هر چا شوي دي
په چې خوله د ناقراره جذبو شور به منې
د مینې زور به منې
چې د يو بل شُو دواړه   بدل بدل شُو دواړه
تولې دنيا اوليدو   چې مکمل شُو دواړه
چې رواجونه تار په تار کړي هاغه تور به منې
د مینې زور به منې

شوي رانزدي فاصلې
وفا وفا شوي زمونه
په ڏپره نره اوس د کور کلي پېغور به مني

د ميني زور به مني

د حُسن راز ده مينه
ستا د جنون "لایقه"
چې د اوبو په سر گله اکړي هاغه اور به مني

د ميني زور به مني

تخيل

نن مې ارمان پوره شو   خه په بنه شان پوره شو
د بنائيستونو په اسمان کې مې سپوربمۍ اوليده
ما بنماپېرى، اوليده

ما به ليدل خوبونه   بدل بدل خوبونه
د یو غزل په ارمان   غزل غزل خوبونه
نن مې د خوب د تعبيرونو شهزادگۍ اوليده

ما بنماپېرى، اوليده

زره مې قرار نه کوي   نه کوي وار نه کوي
ستره کې خلور شوي زما   ذهن مې کار نه کوي
چې د رنگونو په اتنن کې مې کلې اوليده

ما بنماپېرى، ولیده

چې مې غوبنتله مدام   چې مې ستايله مدام
زما د خيال کاله ته   چې به راتلله مدام
"لایقه" نن مې هغه مينه لپونى اوليده

ما بنماپېرى، اوليده

پېغور

پاتې نيمگړي مې د ژوند هره دعا شوه

ورانه زما دزړه دنیا شوه

لپونی مینه مې په هر ځائې کې رسوا شوه

ورانه زما دزړه دنیا شوه

سپورډي ته ګورمه زه، چې رایادېږي کله
زما په زړه کې اوسي، مانه هېرېږي کله
په ویر بدله مې د تول عمر خندا شوه

ورانه زما دزړه دنیا شوه

په زړه بلېږي زما، د تهمتونو لمبې
چې راپسې شوي اشنا، د پېغورونو لمبې
خپل محبت راته ربستيا لویه سزا شوه

ورانه زما دزړه دنیا شوه

په خپل نصیب خفه یم، تانه ګيله نه کووم
ګرڅم تنها "لایقه"، چا نه ګيله نه کووم
زما په برخه د تمام عمر ژړا شوه

ورانه زما دزړه دنیا شوه

سل په سل

منم چې بسکلي په دنيا کښې ډېر دي
په ټول یورپ او ايشيا کښې ډېر دي
خو زما يار د ټولو بسکلو نه بدل ده
هم رباعي ده، هم غزل ده

کوي په ناز او په نخر و خبرې
خورې، خورې لکه خار و خبرې
لکه د بسکلو بناپېرو خبرې

زما د ژوند د لاري مل ده
هم رباعي ده، هم غزل ده

لري ګلاب غوندي رنگينه ټوانې
د هر یو حُسن نه حسينه ټوانې
ډکه له نازه نازنینه ټوانې

د مرادونو شيش محل ده
هم رباعي ده، هم غزل ده

له هر چا بسکلې زما بسکلې جانان
زما "لايق" زما سپېڅلې جانان
هغه وختونو نازولې جانان

بس مينه مينه سل په سل ده
هم رباعي ده، هم غزل ده

داه

زه درسره يمه اشنا د چا پروا مه کوه

غم د دنيا مه کوه

چې محبت کوي نو زره سره صلا مه کوه

غم د دنيا مه کوه

زما په سترگو کې او گوره هېرہ که توله دنيا نوره
گوره چې زه دي يم ملګرە خله يربې له پېغوره
داه راگوره لپونى مينه په غلامه کوه

غم د دنيا مه کوه

هېر کړه رسمونه رواجونه چې مکمل موشي خوبونه
چې مې لاسونه تاله درکړه زه دي هم غواړمه لاسونه
بلا دي واخلم هدو وېرہ د بل چا مه کوه

غم د دنيا مه کوه

زه دي "لايق" يم بسکاره وايم ستا يمه ستا يمه زه ستا يم
زما د خوب زړگي قراره زه دي په مينه باندي پايم
هسي شكونه گمانونه خامخا مه کوه

غم د دنيا مه کوه

باور

ولې باور نه کوي ولې باور
په ما نظر نه کوي په ما نظر
خیر که ساده باده انسان يم
خوستا د مينې قدردان يم

زره مې په تا باپلله، تا سره مينه کووم
په ڏپرو نه پوهېرم، خبره سپينه کووم
نه په دنيا يم نه په چان يم
خوستا د مينې قدردان يم

په دي ساده سينه کي، زره د بادشاه لرمه
په بنکاره مينه کووم، پروا د چا لرمه
که زه په ڏپرو بنکلو گران يم
خوستا د مينې قدردان يم

زما له پاکې مينې، گوره انکار اوونکري
د غمازانو په خوله، چري اتبار اوونکري
که د خيالونو شاه جهان يم
خوستا د مينې قدردان يم

زه دي پښتو پالمه، گوره زه ستا "لايق" يم
مانه نفترت مه کوه زه، د وفا "لايق" يم
که په سلګو او په لړزان يم
خوستا د مينې قدردان يم

حسرت

لامې ټوانې ده انتظار خو اوکه
مرګیه مه راھه لېوار خو اوکه

لامې د ژوند سپرلې لیدلې نه دي
لامې په ډکه خوله خندلې نه دي
د ناقراره جذبو شمار خو اوکه
مرګیه مه راھه لېوار خو اوکه

لامې په زړه کې ارمانونه ډېر دي
لامې نیمگړي حستونه ډېر دي
بلا دي واخلمه اتبار خو اوکه
مرګیه مه راھه لېوار خو اوکه

لابه په زلفو کې ګلونه بدمه
لابه په زنه شنه خالونه بدمه
ته مې احساس د نوبهار خو اوکه
مرګیه مه راھه لېوار خو اوکه

په زړو لارو راشه بیا "لایقه"
چا نه تپوس اوکه زما "لایقه"
راته د لري يکه زار اوکه
مرګیه مه راھه لېوار خو اوکه

فارق

یه بې پروا جانانه وايه ربستيا جانانه
درته يادېرم که نه ماته خو ڏپر ڏپر يادېږي

چې شم یوازي کله، خپل ماشوم توب يادوم
ستا لپوني خويونه، کمعقلتوب يادوم
ته چې له ما جانانه گرئي جدا جانانه
درته يادېرم که نه ماته خو ڏپر ڏپر يادېږي

ته چې خفه شي کله، په زره دي خه تېرېږي
زما خو خداېرو اشنا، وختونه نه تېرېږي
قربان له تا جانانه اووايه دا جانانه
درته يادېرم که نه ماته خو ڏپر ڏپر يادېږي

کارغه چې پاس په بلی، کېنې خبرې کوي
يا چې دي سترګه رېي، خيال دي وزري کوي
يه زما ساه جانانه سوال هم دعا جانانه
درته يادېرم که نه ماته خو ڏپر ڏپر يادېږي

هاغه ساده "لايق" یم، هدو بدلتنه یمه
چې تا به هېره کړمه، دومره پاګل نه یمه
زه خو یم ستا جانانه زما زما جانانه
درته يادېرم که نه ماته خو ڏپر ڏپر يادېږي

غلا

زره رانه تا وړئ ده
تا په ربنتیا وړئ ده
گوره منکره نه شي
ډېر دې په غلا وړئ ده

زه ورکي څان ويئمه
ته چې خندېږي کله
په زره مې لوبې کوي
چې وشرمېږي کله

خوب دي زما وړئ ده
گوره منکره نه شي
ډېر دې په غلا وړئ ده

د زره په غوب واورم
ستا د څوانۍ سندره
ستا د مستۍ سندره
ستا د شوځۍ سندره

مانه دي ساه وړئ ده
گوره منکره نه شي
ډېر دې په غلا وړئ ده

دي بي له تانه پيکه
ددې دنيا رنګونه

د محبت رنگونه
هم د وفا رنگونه

خيال مي ادا وړئ ده
ګوره منکره نه شي
ډېر دي په غلا وړئ ده

چې په ما شک ونه کړي
ستا لپونې یم ګلې
هاغه "لایق" یم کنه
ساده سړئ یم ګلې

سکون مي چا وړئ ده
ګوره منکره نشي
ډېر دي په غلا وړئ ده

اشنا

دا ئل دی ربستیا اووھے
ماته دی اشنا اووھے

ھېر واره ضدونه کړل
مات دی رواجونه کړل
ھرڅه دی صفا اووھے
ماته دی اشنا اووھے

تا ګلې بدل کړمه
زه دې مکمل کړمه
ستړکو دې په غلا اووھے
ماته دی اشنا اووھے

لارله سندره شوه
خومره زوروره شوه
حسن اخر دا اووھے
ماته دی اشنا اووھے

زار دی له نازونو شم
ستا په تهمتونو شم
چا اووھے دا چا اووھے؟
ماته دی اشنا اووھے

تا چې په خندا اووھے
پوهه په ځان نشولي

ډېره موده پس چې تا
ماته دې پښتو کړله
گوره خومره بنه شوله
پوهه په ځان نشولي

خنګه په هنر هنر
مینه دې رسوا نکړه
تا چې بسکته اوکتل
پوهه په ځان نشولي

ستا مینه زما مینه
خومره معتبره شوه
مینه غرور نه مني
پوهه په ځان نشولي

زار دې د نخرو شمه
لا دي نور ستی ستی
شي به ستا "لایق" بدل
پوهه په ځان نشولي

ادرال

چې کوم خوا گورمه تصویر مې د جانان بنکاري
ماته د ژوند په بنائیستونو کښې خپل ځان بنکاري

ستا په رخسار چې د حیا رنګونه لوبي کوي
په هره ساه مې د وفا رنګونه لوبي کوي
بدل بدل راته نازونه د ارمان بنکاري
ماته د ژوند په بنائیستونو کې خپل ځان بنکاري

دا لېونتوب زما نه نور محبتونه غواړي
د رواجونو نه بنکاره بغاوتونه غواړي
د زړه دنیا مې ځکه ټوله په لړزان بنکاري
ماته د ژوند په بنائیستونو کې خپل ځان بنکاري

په سترګو سترګو کې د مینې په نغمو پوهه شوم
د پېغلتوب په ناقراره تقاضو پوهه شوم
د ہُسن خیال راته "لایقه" پرستان بنکاري
ماته د ژوند په بنائیستونو کې خپل ځان بنکاري

تال

چې دریادېږم کڅه سترګه دې رپېږي که نا
په سپین رخسار دې د رنګونو تال جورېږي که نا

زړه دې درزېږي که نا

چې مازیگر شي نمر د غرونو پناه کېږي کله
په هر یو لور چې د تیاري خادر خورېږي کله
ستا په لېمو کې تصویرونه موسکي کېږي که نا
په سپین رخسار دې د رنګونو تال جورېږي که نا

زړه دې درزېږي که نا

ته چې یوازې کله ناسته ئې سوچونه کوي
فکر دې یوسی اسویلې کوي آهونه کوي
يو لېونې مئین دې مخي ته او درېږي که نا
په سپین رخسار دې د رنګونو تال جورېږي که نا

زړه دې درزېږي که نا

چې وارخطا وارخطا ګوري آئينه کښې کله
چې طوفانونه دې ول ول شي په سینه کښې کله
ساده "لايق" دې غتيو سترګو کښې غرېږي که نا
په سپین رخسار دې د رنګونو تال جورېږي که نا

زړه دې درزېږي که نا

خانگو

چې شپه کله پخه شي
دانيا توله اوده شي
يادونه دي سپوا شي
په زړه مې زلزله شي
بنابست دي زه د ستورو په خلا کښي لټوومه
تصویر دي جورړوومه

ساتلي مې ستا مينه
د زړه په درزېدو کښي
غړېږي لکه خوب مې
د سترګو په لېمو کې
ژوندون دي د ارمان په زولنو کښي تېروومه
تصویر دي جورړوومه

زما د زړه دمه ئې
له تا صبرېدم نشم
دنیا به شي بدله
خوزه بدلېدم نشم
هر وخت دي د فکرونو په خانگو کښي ځنګوومه
تصویر دي جورړوومه

چې کله شم يوازي
په زړه مې رارورېږي
ساده باده "لایقه"
زما نه، نه هېرېږي
پت پت لکه تعويذ چې دي په غاره ګرڅوومه
تصویر دي جورړوومه

توبه

ڦارمه د ورخي شوگپري تمامه شپه کوؤم

بيا به مينه نه کوؤم

خو به ورم نازونه خو به لاري ته کاته کوؤم

بيا به مينه نه کوؤم

ڏپر ڏپر ڪٻدلے يم ڏپر ڏپر ڙپدلے يم

اور کي سوچپدلے يم

نوم به دي وانخلمه اشنا ڪلڪه وعده کوؤم

بيا به مينه نه کوؤم

بنه دي د خندا ڪرمه هر ٿاي دي رسوا ڪرمه

خور دي په دنيا ڪرمه

خه به درته وايمه ربنتيا خه به گيله کوؤم

بيا به مينه نه کوؤم

زره مي قرار نه کوي او بسکي مي وار نه کوي

عقل مي کار نه کوي

ظلم به تر کومي زه په دغه پا گل زره کوؤم

بيا به مينه نه کوؤم

لا دروغ لوظونه کره بيا بيا قسمونه کره

بنه ڏپر سوگندونه کره

نه کوؤم "لایقه" خه اتبار دي په خوله نه کوؤم

بيا به مينه نه کوؤم

حېراني

نه مې ھېرپدے شي نه دې ھېرپدے شم
وايە خە به كېرى وايە خە به كېرى

ستركى راپسى شولى، كلى كې رسوا شومە
تە هم د خندا شولى، زە هم د خندا شومە
نه مې پرېنسودە شي نه دې پرېنسودە شم
وايە خە به كېرى وايە خە به كېرى

گورە خومرە بىنە لىگى، دا د مئىنتوب قىصە
دا د بې خودى قىصە دا د لېونتوب قىصە
نه تە صىرىپدە شي نه زە صىرىپدە شم
وايە خە به كېرى وايە خە به كېرى

خە به محبت وڭو، داسې پە أۇرونۇ كې
سۇخۇ به ترڅو پوري، مۇنې پە رواجونۇ كې
تە به لېونى شې زە به لېونى شم
وايە خە به كېرى وايە خە به كېرى

تە هم بې قصورە يې، زە هم بې قصورە يم
غېچې درته نە كوم، زە "لایق" مجبورە يم
نە رالە راتلىشى، نە درلە درتلە شم
وايە خە به كېرى وايە خە به كېرى

بېلتون

خورى په هر يو لوري د رنگونو پلوشى دي

ته ولې نه راھى

حوانى د هم مستي ده تماشه ده تماشى دي

ته ولې نه راھى

زما د زړگي سره، لوظونه دي رښتيا کړه
خيالونه مې رنګين کړه، خوبونه مې رښتيا کړه
ما ستا په انتظار کې صبا کړې بلا شپې دی

ته ولې نه راھى

بې تا نه مې وختونه، اشنا خنګه تېربېري
بېگا خنګه تېربېري، صبا خنګه تېربېري
وئيلې درته نشم زما سترګې پښتنې دی

ته ولې نه راھى

په سپينه ورځي راشه، خفه چې رقيبان شي
پوره چې دې ارمان شي، پوره چې مې ارمان شي
بېلتون دې اشنا نه دې قيامتونه زلزلې دی

ته ولې نه راھى

ساتلي مې دې تاله، د حُسن بهارونه
چې وانخلي "لايقه" دا مينه نظرونه
"وتلي" مې خو خله دواړه شوندې تا پسې دی

ته ولې نه راھى

جدايي

جانانه و جانانه

ژوندون کله تېرېبى د زړه سره بې له تانه
جانانه و جانانه

ما ستا په نامه کري د ټول عمر خوبونه
لوگه به کرمه تاته خپل واړه ارمانونه
دنيا به په ربنتيا کرم خپلې مينې ته حېرانه
جانانه و جانانه

زما په هر نظر کې هم ستا مينه غرېبى
ستا مخ پکې زه وينم گلونه چې غورېبى
غوبنستلى مې ستا مينه همېشە ده د مولانه
جانانه و جانانه

وختونو خواره کري په هر لوري دامونه
مونږ بېل نکري يېږم د خلقو نظر ونه
په زړه کښې دې ساتمه پته مينه له هر چانه
جانانه و جانانه

زمونږ د پاکې مينې ګواه ټوله دنيا ده
زه ستا مينه زما ده دا ستا مينه "لايقه"
قريان دې په خو ئله د ساده باده خندانه
جانانه و جانانه

بخاري

په زړه مې کوي لوبي دا نشه نشه کافري
ستا سترګي جادوګري
خوبونه رانه يوسې په چل چل کې زوروري
ستا سترګي جادوګري

دنیا يې لپونی کره
بنکلا يې لپونی کره
فضا يې لپونی کره
په خپله سادګي کې دي بې شانه معتبرې
ستا سترګي جادوګري

چې کله په خندا شي
رنګونه په ګډا شي
وختونه وارخطا شي
کوي په یو نظر کې خه بلا بلا خبرې
ستا سترګي جادوګري

کاته يې تندرونه
بانهه يې نشترونه
شوخي يې قیامتونه
نېزې دی هم لیندې دی چې ګوزار کوي د لري
ستا سترګي جادوګري

اورونه دی لمبې دی
لایقه" زلزلې دی
خو بیا دېرې خورې دی
هر داوګتې له ما د بنائیستونو جوارګري
ستا سترګي جادوګري

بی خودی

سینو کښې چې مستی د مینې اچوي تالونه

راخی دی بھارونہ

خندا چي په رخسار د لپونتوب خوري چورلکونه

راہیٰ دی بھارونہ

خوري چي په هر لوري د حسن رنگيني شي
خودي شي ناقراره جذبي چي لبوني شي
جورپري چي ليمو کبني د فکرونو محلونه

راہیٰ دی بھارونہ

لمحی چی په گدا شی
 وختونه چی تپه شی
 احساس چی په خندا شی
 خیالونه چی دمه شی
 حالونه چی یو بل ته غلی وايی نظرونه

راہیٰ دی بھارونہ

چې سترگو کېنىپې شوخيانې يو بل ته اشارې كېرى
خود سره خوشبويانې يو بل ته اشارې كېرى
لایقه" چې فطرت شى سراسر نزاكتونه

راہیٰ دی بھارونہ

بِغْلَتُوبْ

په جذبو لوبي کوي په زړکو لوبي کوي

بلا شوخه ناداني

ستا نشه نشه حوانی

پہ نظر کی دی مستی پېغلتوب کی دی اثر

ناقراره بې خودي   خلق واپه وي په شر

مئين تول كري تاوانى

ستا نشه نشه چوانى

ستا ده حُسن بې پروا   پروا نه لري د چا

لپونى دې كره دنيا   لپونى كوي كتل

د چا نه مني خاني

ستا نشه نشه چوانى

بي د ميني بناسپيرى   بنائيستونه درنه زار

تول رنگونه درنه زار   د خوبونو شهرزادگى

د "لايق" زندگاني

ستا نشه نشه چوانى

زړګیه وايه کنه

زاره وختونه خه شو د ژوند رنگونه خه شو

لې مې کره پوهه لپوني محبتونه خه شو

زړګیه وايه کنه

نه مې زړه کور کې لګي

نه مې زړه شور کې لګي

هغه نازونه خه شو

چې په سینه کې مې ساتل هغه دردونه خه شو

نه يم باهر خوشحاله

نه خاموشی خوبنې ووم

خوابه خوبونه خه شو

زړګیه وايه کنه

مانه خندا هېرہ ده

مانه دنيا هېرہ ده

ساز او سُرونه خه شو

چې پري بي غمه زنګېدم هغه تالونه خه شو

هر وخت خفه خفه يم

د اسي پوازې شومه

رنګين خيالونه خه شو

زړګیه وايه کنه

لکه قيدي اوسبېرم

بندې بندې اوسبېرم

حلا سوچونه خه شو

چې به له مانه زارېدل هغه مخونه خه شو

زه په خپل کور دنه

د رواجونو اور کې

ازاد فکرونه خه شو

زړګیه وايه کنه

زړګیه تا کړي دي

صبا بېګا کړي دي

ډېر قسمونه خه شو

چې په "لایق" به دي کول هاغه چلونه خه شو

په ما دا تولې لوبي

په ډېر هنر هتر دي

هاغه لوظونه خه شو

زړګیه وايه کنه

هغه

یوه حسینه جینی پوهه په مینه جینی

زما په زره کوي چلونه نازنинه جیني

یوه حسینه جینی

په هر نظر کې شوخي هره ادا کې مستي

هره خندا کې جادو

یوه شيرينه جيني

زما په سترگو کې غړې لونګينه جيني

یوه حسینه جینی

یوه بي غمه څوانی

له ځانه ورکه ورکه

یوه بي دمه څوانی

په رنګينو کې ډوبه

ده ماہ جبینه جیني

یوه مالګينه جیني

خوره خوره تولو همزولو کې ګښه جيني

یوه حسینه جیني

په هر يو ذهن خوره د لپونتوب سندره

د پېغلتوب سندره ده په ربتيا "لایقه"

ده ګل ورينه جيني د پره سنګينه جیني

زما "ملاله" په پښتو باندي مئينه جيني

یوه حسینه جیني

بدل

ماله جواب راکه

زما د ژوند د پسرولو پوره حساب راکه

ماله جواب راکه

ماته اشنا وواييه

يا بنه په نره باندي

راته صفا وواييه

يا مې پردمې پردمې که

يا خه علاج ددي زړگی خانه خراب راکه

ماله جواب راکه

اوسمې مې نه پېژنې

زما خود سره مینې

داسي چې ما هېروې

ماله واپس هاغه وختونه د شباب راکه

ماله جواب راکه

ما چې لمبو کې تېر کړه

د تنهائي وختونه

د انتظار په اور کې

څه خو بدل د جدائۍ ددي عذاب راکه

ماله جواب راکه

چې د خپل نوم سره زه

نوم د اشنا ولیکم

صفا صفا ولیکم

وخته په لاس د قسمتونو تول کتاب راکه

ماله جواب راکه

اظهار

زما بنائيسته جانانه راچه راچه جانانه
ئي مي هرخه جانانه زما په زره کي اوسيه

ددې دنيا رسمونه پرپرده
لاس دي زما په لاس کي کپرده

د سترگو توره زما مانه جدا چې نشي
د زره تيكوره زما ته د بل چا چې نشي
زما بنائيسته جانانه ورمه ورمه جانانه
ئي مي هرخه جانانه زما په زره کي اوسيه

ددې دنيا رسمونه پرپرده
لاس دي زما په لاس کي کپرده

ستا نازولي سترگې کوي په ما چلونه
نکري بدلې سترگې اومنه دا سوالونه
زما بنائيسته جانانه لمبه لمبه جانانه
ئي مي هرخه جانانه زما په زره کي اوسيه

ددې دنيا رسمونه پرپرده
لاس دي زما په لاس کي کپرده

د لپونتوب په ژبه ما دي ستائيلې مينه
د مئينتوب په ژبه ما دي پاللي مينه
زما بنائيسته جانانه تپه تپه جانانه
ئي مي هرخه جانانه زما په زره کي اوسيه

ددې دنيا رسمونه پرپرده
لاس دي زما په لاس کي کپرده

د خپل "لایق" خبری
د یو صادق خبری
زما بنائیسته جانانه
ئی می هرخه جانانه
گوره چې هېرې نکړې
له ستونی تېرې نکړې
نغمه نغمه جانانه
زما په زړه کې اوسه
ددې دنيا رسمونه پرېږده
لانس دې زما په لاس کې کېږده

دلداري

مرحبا يا قلبي	قلبي و يا قلبي
مرحبا يا قلبي	ستاييمه ستا قلبي
خور لکه كتاب حُسن	ستا ګلاب ګلاب حُسن
تل شباب شباب حُسن	لوبې په جذبو کوي
مرحبا يا قلبي	ناز و ادا قلبي
مرحبا يا قلبي	ستاييمه ستا قلبي
مينه هم وفا لشي	ستا هره ادا لشي
دا لشي هم دا لشي	لکي په زړکي زما
مرحبا يا قلبي	توله حيا قلبي
مرحبا يا قلبي	ستاييمه ستا قلبي
توله ئې غزل غزل	ستا هر يو انداز بدل
هر نظر اجل اجل	زړونه تختوي مدام
مرحبا يا قلبي	حُسن بنکلا قلبي
مرحبا يا قلبي	ستاييمه ستا قلبي

ته يې فنکاري زما
ته يې شاعري زما
مرحبا يا قلبي
مرحبا يا قلبي

ته يې دلداري زما
گوره ستا "لايق" يمه
خارشم له تا قلبي
ستايشه ستا قلبي

اتبار

زه بي وفا نه يمه
زه د بل چا نه يمه
لپ د وختونو فيصلو ته انتظار اوکه
په ما اتبار اوکه

بې پته نه يم اشنا
خه په جذبو پوهېرم
بنه په ډاده د لپونی ميني اظهار اوکه
په ما اتبار اوکه

زما په پاکه مينه
په تا نظر ساتمه
په کاني زره کې دي زما دپاره لار اوکه
په ما اتبار اوکه

که خوك دي نه پېژني
دا گمان اونکړي ته
په ډېره نره د وفا ميني اقرار اوکه
په ما اتبار اوکه

ستا لپونتوب منمه
تا هېرولى نه شم
زما ساده "لایقه"
زما هرڅه "لایقه"
د دار په سر لکه زما شان يکه زار اوکه
په ما اتبار اوکه

ازغي

دا ټوانې مې قتلوي	دا شوخي مې قتلوي
حېرانې مې قتلوي	د دوه سترګو لپونو
په ډېر چل چل چل	يو قدم لکه خارو
بل بنائيست د بناپېرو	خنداقاني په هنر
هم خبرې په نخرو	هر انداز مې قتلوي
دا مستي مې قتلوي	د دوه سترګو لپونو
حېرانې مې قتلوي	
په ډېر چل چل چل	لكه حوره د حرم
ټوله جوره په قلم	په اوږدو خوري وري
تورې زلفې پېچ و خم	دا غرور مې قتلوي
بې رخې مې قتلوي	د دوه سترګو لپونو
حېرانې مې قتلوي	
په ډېر چل چل چل	هره ساه زړه ته رائحي
په بیا بیا زړه ته رائحي	چې "لایقه" شم خفه
خامخا زړه ته رائحي	مجبورې مې قتلوي
بې وسي مې قتلوي	د دوه سترګو لپونو
حېرانې مې قتلوي	
په ډېر چل چل چل	

اسویلی

پروانه شوم هام مستانه شوم

په محبت کې، ستا په الفت کې
زه دیوانه شوم

نه مې ارام شته نه مې سکون شته
نه مې مابنام شته نه مې سحر شته

له خپله ځانه خوره جانانه
زه بېگانه شوم

نډ راكتې شي
نه ته راتلې شي

په جدایي کې، په تنهايی کې
زه ترانه شوم

نه ته صبرېږي
په دې پوهېږي

د تهمتونو، د پېغورونو
زه نشانه شوم

راته اوګوره
ګمان اوونکړې

ګوره نه ګل شوم، نه دې منزل شوم
بس افسانه شوم

تصویر

خندا دی لپونی	ادا دی لپونی
حیا، وفا، موسکا دی لپونی	حوانی دی په ربستیا
تپه د لپونتوب	بنائیست دی سراسر
نغمه د مئینتوب	خندا دی لیونی
وینا دی لپونی	د حُسن بنایپری
حیا، وفا، موسکا دی لپونی	سپرلی درته لوگر
رنگونه درنه ئار	بنکلا دی لپونی
گلونه درنه ئار	حیا، وفا، موسکا دی لپونی
خندا دی لپونی	نظر دی په چل چل
خوبونه تختوی	حوانی دی په هنر
فکرونه تخنوی	دا غلا دی لپونی
خندا دی لپونی	لایق" دی یادوی
خبربڑی او که نه	د مینې په جذبو
پوهہبڑی او که نه	جفا دی لپونی
خندا دی لپونی	حیا، وفا، موسکا دی لپونی

ساندي

چې نکرېزې په لاسونو لگوي
په زخمونو زما مالگې دوروي

كله شمعې چې له تانه چاپېرېږي
بنائيستونه د حیا نه چاپېرېږي
مجبوري، تولې زما نه چاپېرېږي
په اوږدو چې زلفې ورو ورو خورو
په زخمونو زما مالگې دوروي

په رخسار چې دې غورېږي سره ګلونه
په سينه کښې دې ګډېږي ارمانونه
په زړګي مې راورېږي تندرونه
ته چې شوندې په نازونو سري کوي
په زخمونو زما مالگې دوروي

ئې بې غمه د دنيا نه خه خبر ئې
په خندا کې د بل چا نه خه خبر ئې
تا نه ځار شمه زما نه خه خبر ئې
چې رقيب په مينه مينه يادوي
په زخمونو زما مالگې دوروي

دغه خيال مې بې وسي سپوا کوي
غربيي مې مجبوري سپوا کوي
تنهايي مې تنهايي سپوا کوي
خپل "لايق" چې داسي زر زر هېرو
په زخمونو زما مالگې دوروي

سنگار

زلفي رو رو خوروه
شنه بنگري دي شرنگوه
شي دنيا دي لپونى
خانده شونه پ سري کوه

کري رنگونه تماشې
بنائيستونه تماشې
ستا د مخ د پسرلو
کري ګلونه تماشې
خان په چل چل جوروه
پردي زرونه تختوه

شي دنيا دي لپونى
خانده شونه پ سري کوه
د لمبي غوندي ھوانى
نظرونه طوفاني
په بنائيست کي لپونى
ھدو نه لري ثانى
تندرونه وروه
ارمانونه قتلوه

شي دنيا دي لپونى
خانده شونه پ سري کوه

تول جهان که لپونے
زور او ھوان که لپونے
پروا مه لره د چا

هر ارمان که لپونے
هره خوبنیه دی کوه
خو "لایق" مه هپروه

شی دنیا دی لپونی
خاندہ شوندھی سرپ کوه

قیامتونه

خواره خواره کتل کوی خندا کې دی اثر ده
جادو ده که منتر ده جادو ده که منتر ده

په تلو کې مکېزونه، خندا کې قیامتونه
کتو کې خمارونه
دا حکه ستا په لوري د هر چا نظر نظر ده
جادو ده که منتر ده

نه غم وي نه فکرونه، کووم دا ارمانونه
تل ستا وي دیدنوونه
ما ستا په نامه کړه د ژوند هر یو مازیگر ده
جادو ده که منتر ده

زه مینه یم وفا یم، دا ستا د زړه درزا یم
"لایق" دی په ربستیا یم
سینه مې ستا په یاد کې د رنګونو سمندر ده
جادو ده که منتر ده

خوبنېه

څوک به "کابل" او "پېښور" یادوي
څوک به بنائیست د "اشنغر" یادوي
د چا "خیبر" د چا "تیراه" خوبنې ده
زما دا ټوله "پښتونخوا" خوبنې ده

دغه ساده باده سپېخلي کلې
دا د وختونو نازولې کلې
د تصور نه بلا بنکلې کلې
دلته مې لور په لور خندا خوبنې ده
زما دا ټوله "پښتونخوا" خوبنې ده

دا د خودسره "ازمو" وطن ده
د حیاناکو "بناپېرو" وطن ده
د ابشارونو سردو وطن ده
زما ئې حُسن هم بنکلا خوبنې ده
زما دا ټوله "پښتونخوا" خوبنې ده

دغه ميلې، دا اتهونه زما
دغه حجري، دا گودرونه زما
دغه جرګي، دا محفلونه زما
چې مې رښتیا چې مې رښتیا خوبنې ده
زما دا ټوله "پښتونخوا" خوبنې ده

دلته کې امن ورورو لي دي وي تل
دلته سکون هم خوشحالی دي وي تل
"لايقه" لور په لور سپرلي دي وي تل

دغه مې سوال دا مې دا مې دُعا خوبنې ده
زما دا ټوله پښتونخو خوبنې ده

بې وسی

هر وخت بهانې کوي
خون د يارانې کوي
بيا بيا ئې وژله يم

څه په دروغجنې اورېدلے يم

وائی چې زه ستا به شم
را به شمه را به شم
تا سره پخلا به شم
ډېرئې کړولې يم
بيا بيا ئې وژله يم

څه په دروغجنې اورېدلے يم

ستړه انتظار کړمه
ميني خوار و زار کړمه
غم په زړه بېمار کړمه
هرڅه نه وتله يم
بيا بيا ئې وژله يم

څه په دروغجنې اورېدلے يم

بنکلی د هېڅ چا نه دي
ستا نه دي، زما نه دي
پوهه په وفا نه دي
ڏېرئي سوزوله يم
بيا بيا ئي وژله يم

څه په دروغجنې اورېدلے يم

هر وختې يادېږي مې
كله نه هېږيږي مې
ستړګو کې غړېږي مې
ميښې زورو له يم
بيا بيا يې وژله يم

څه په دروغجنې اورېدلے يم

بيا بيا چې قتلېږمه
مرمهه نه رغېږمه
زه "لايق" سوزېږمه
ڏېرئي ژړوله يم
بيا بيا ئي وژله يم

څه په دروغجنې اورېدلے يم

بې پروا

لکه زرکه په رو رو، قدم اخلي په نخرو
يو ھوانى دې سري لمبي، بل دې خوى د بناپېرو

چې کوم خوا اوکړي نظر، خلق واروي په شر
شاعران کړي لپوني، عاشقان په مېرو سر
څوک لګيا کړي په دعا، څوک اخته کړي په بنسپېرو
يو ھوانى دې سري لمبي، بل دې خوى د بناپېرو

ستا د هر انداز بدل، رباعي ئې هم غزل
محفلونه کړي وبدمي، ستا ګلاب ګلاب نظر
بلا ډېر دی بندیوان، ستا د زلفو منگرو
يو ھوانى دې سري لمبي، بل دې خوى د بناپېرو

ستا ھوانى ده بې پروا، پرو انه لري د چا
چې "لايق" کړي کله ياد په شر واره وئر دنيا
ده مستي دې د کابل، نزاکت د پېښورو
يو ھوانى دې سري لمبي، بل دې خوى د بناپېرو

انتظار

ما په اوربل کې قطار کړي دي ګلونه

لایه بیا دیدن ته راشه

د بنگرو ډک مې دي راوري مړوندونه

لایه بیا دیدن ته راشه

ستا د راتلو په انتظار کې
بدن مې سوچي په انګار کې
په غونډه زنه مې وھلي شنه خالونه

لایه بیا دیدن ته راشه

یم وارخطا زړه مې درزېږي
تا رانه غواړي نه صبرېږي
راشه چې ختم شي مې واره ګمانونه

لایه بیا دیدن ته راشه

داسې نه مینه مو رسوا شي
په مونږه پويه دا دنيا شي
پاتې نيمګري زما نشي ارمانونه

لایه بیا دیدن ته راشه

ته مې "لایق" د محبت يې
زما وفا زما غبرت يې
ما دي خورلي ستا د مينې سوګندونه

لایه بیا دیدن ته راشه

مننه

زه د خپل سفر په دې پړاو کښې د کواټ د سېپېڅلې او سوچه خاورې د هاغه ټولو
ملګرو شاعرانو مننه کوم، چا چې په هره ادبی غونډه کې ماته په درنه ستړکه اوکتل.
چا چې زما د لپونی زړه ټولې ناقراره جذبې نورې هم ناقراره کړې او زه ئې ددې جوګه
کړم، چې په لې وخت کښې ډېر خه اولیکم.

د بناغلي سعادت خان ساغر خټک ،

بناغلي مختار یوسفزي او ورور بصير ستوري هم مننه کوم، چې د لپونو سندرو د
لپونو لفظونو په صحیح کولو (پروف) کښې ئې زما ملاتر اوکړو.

د بناغلي حاجي ګلزار خان اورکزي ، بناغلي فیروز اپریدی ، بناغلي وزیر
بادشاہ جاناں هم مننه، چې زما د مینې تپه ئې د قطر په بنائیستونو کښې زمزمه کړه.
د ګران او محترم ملګري سید سردار حسین ایدوکیت ډېر مننه، چې زما د
"لپونتوب" اظهار د خپل زړه آواز ګنې.

د زلمي سندرغارې همایون خان مننه، چې ماته ئې د سندرو د چاپ مشوره راکړه.
او ددې ټولو ترڅنګه د خپلې ګرانې او درنې مور "پښتو" مننه، چې زما او زما د
مینه والو ترمېنځه ئې د "لپونتوب" جذبو ته وده ورکړې ده. دعا کوم، چې الله تعالی
دي مور ټولو ته د "پښتو" د نور خدمت توفيق راکړي. امين

لایق زاده لایق
کواټ

گرانو مینه والو!

زما بنیادی تعلق د صوابی ضلعی د (زېدی)
کلی سره دی، خونن سبا په دوبی کې ژوند کوم،
حکه نو چې تراوسه پورې د غلتہ خومره پښتانه
فنکاران راغلی دی، ما ورته تر خپله وسه پورې
پوره پوره عزت او احترام ورکړئ ده په پردي وطن
کې زمونږ لیده کاته ورو ورو په مینه بدل شوي دي.

د فن او فنکار سره دې مینې زه د لایق زاده لایق سره هم اشنا کرم،
څوک چې د شعر په ژبه د زړه خبرې کې، "لپونۍ سندري" د ملګري لایق
زاده لایق د ناقراره جذبو هاغه اظهار دی، کومې چې کله هم د فنکارانو
په خوله راغلی دی، نو هر چا خوبنې کړي دي.

د "لپونو سندرو" په چاپ کې د خپلې مینې د ګډون په ذريعه ماد
شعر او فن په باریک تعلق کې د ځان ځای کولو یو شعوري کوشش کړي
دي. زه باور لرم چې زما دغه مینه به تاسو نوره درنه کې.

زه د لپونو سندرو په تړون د هاغه ټولو فنکارانو لکه بناغلي هارون
بادشاه، بناغلي زیک افریدي، بناغلي بختيار ختک، بناغلي همایون خان،
بناغلي شوکت محمود، بناغلي مسعود اختر، بناغلي عرفان خان او نورو
ډېرونه علاوه د ستیج د ملګرو فنکارانو په خصوصي توګه د بناغلي ناصر
خان او د زلمي ډايرې ګټې بناغلي فهميد خان ډېر مشکور یم، چې په ما یې
همېشه خپله مینه پېرزو کړي ده. په دې باور چې دوی به د "لپونۍ سندرو"
د نورو خورولو په ذريعه د مینې دا رشتې نوري هم درني کړي.

د پښتون قام د نور څلنده او روښانه سباوون په اميد

ستاسو

شېر علی خان

کراون انټرنیشنل مارکېټنګ اینډ بزنس کنسლیټنټس - دوبی

Designed By :

Syedjee & Company Kohat. 03 00 915 34 54

Printed by: Zia Sons Printers Peshawar

Ph: 091-2580176

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library